

Living Joyon

Jaime Hayon
InfinitaMente

Jaime Hayon. InfinitaMente
Centre del Carme
Cultura Contemporània
22.09.22 — 16.04.23

Organitza i produeix

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

Comissariat

hayon studio

	Introducció	9
	Introducción	17
	Introduction	25
	—	
1	Green Chicken	33
2	Mediterranean Digital Baroque	45
3	Fantasy Room	61
4	Masquemask	85
5	Crystal Room	99
6	Ceramic Room	123
7	Cabinet of Curiosities	159
8	Mon Cirque	183
9	Sketch Room	197
	—	
✱	Backstage	221
<i>a</i>	Form & Colour	239
<i>b</i>	Craft & Tradition	255
<i>c</i>	History & Culture	269
<i>d</i>	Archistructures	283
<i>e</i>	Natural World	301
	—	
	Credits	

Introducción Introducción Introduction

Com ser un perfeccionista meticulós i alhora aconseguir que les teues peces preserven l'espontaneïtat amb la qual es van fer els seus primers esbossos és l'intrigant misteri de la identitat de Jaime Hayon (Madrid, 1974). La seua trajectòria sorprén per la coherència de la seua evolució. Les bases del que seria la seua pràctica professional es van configurar des dels començaments -fa més de vint anys-, una cosa que ell va establir d'una manera intuïtiva, natural i sense gens de rigidesa. Si s'observa l'obra en conjunt, s'entén que està fundada en sòlids principis que continuen sent presents hui: optimisme, humor, sensuais formes orgàniques, una paleta de color explosiva, profús ús dels detalls gràfics, lleugeresa visual, tendència a la representació figurativa, interès per la flora i la fauna, fantasia, referències culturals, interès en els processos artesanals... Aquesta abundància d'ingredients estan ací en forma de llavor des de les seues primeres creacions i no han fet una altra cosa que reafirmar-se i adaptar-se amb flexibilitat a cada situació concreta.

Des de ben menut ja dibuixava qualsevol superfície que es posara al seu abast i en un viatge d'adolescència a San Diego es va aficionar a pintar taules de "skate" per als seus amics, les seues primeres peces. Després d'estudiar disseny a Madrid i París va recalar després en Fabrica -el centre d'investigació per a la comunicació i la creativitat de Benetton-, on va descobrir, per fi, que no havia d'atindre's al que havia après en escoles en les quals el paradigma era "la forma segueix la funció", que podia ignorar la divisió entre disciplines, que no necessitava definir-se com a dissenyador o artista i que podia ser totes dues coses sense que això suposara cap conflicte. Va descobrir com canalitzar la seua creativitat en la manera que més li interessara en cada moment, de fet, van passar uns quants anys fins que va fer el primer disseny d'un producte per a una empresa. I mentrestant va experimentar a fons amb un material que l'ha acompanyat al llarg de la seua carrera: la ceràmica.

Hayon és un creador que no distingeix categories ni adjudica més importància a una escultura que a una cadira, en la seua ment tot forma part del mateix i encara que es desenvolupa amb codis diferents, finalment és la seua ànima la que queda exposada, i ho fa amb un llenguatge propi, personal i clarament recognoscible. Al llarg de la seua trajectòria ha demostrat no sols ser un artista de torrencial creativitat -plasmada en nombroses instal·lacions, escultures i pintures de gran format-, sinó que és també un dissenyador seriós, rigorós i precís en la dedicada atenció al detall. Un dissenyador que no sols admira i dona suport als processos artesanals sinó que entén a la perfecció la problemàtica de la indústria de la fabricació en sèrie i és capaç de desenvolupar un producte de qualitat, que fins i tot estant impregnat de la seua expressiva empremta, és funcional, comercialment viable, responsable, amb força històrica i amb gran respecte pels materials nobles que envelleixen bé.

El disseny no consisteix, segons la seua opinió, únicament a resoldre l'aspecte funcional de les coses, ha de tindre alguna cosa més, la seua vertadera força resideix en el seu poder de comunicació, en les emocions que pot provocar. Per a Jaime Hayon es tracta de traure idees a partir de l'observació de tot el que l'envolta, crear una narrativa després de mirar amb el que ell anomena "el tercer ull", que veu més enllà del que té davant, que és capaç de descobrir, imaginar, de traslladar una idea a un altre context. La curiositat com a motor.

Un projecte seu comença sempre amb una idea que ix de qualsevol lloc ja que, segons diu, tot ho tenim ací davant del nas, només cal saber mirar el que hi ha voltant i intentar usar-ho d'una manera diferent per a fer una cosa nova. La seua inspiració, per tant, no procedeix de la reflexió intel·lectual, està més relacionada amb el món visual, amb identificar un tema i amb la construcció d'aquest, fixant-se fins i tot en coses que passarien desapercebudes per als qui guiats per l'estètica no advertiria el seu potencial. Això és el que dispara la seua imaginació, el punt de partida. L'experimentació és la

constant que subjau en el seu treball. Qualsevol que siga la tècnica o el material amb què treballarà, necessita que siga un repte, enfrontar-s'hi sense prejudicis, qüestionar-ho tot, no conformar-se. Ell en diu “aprendre fent”, una manera en què els errors són part del procés d’aprenentatge començant, intencionalment sempre, des de zero.

Vist amb la perspectiva dels anys, s’adverteix que és un creador reiteratiu en l’elecció dels seus temes, cosa que justament fa fins i tot més fascinant i sorprenent la riquesa del seu repertori, ja que aconsegueix que assumptes als quals recorre fins a l’avorriment mai semblen els mateixos. És una equació complexa que a les seues mans resulta espontània i natural.

El món del circ és un d’aquests motius als quals sempre torna, el circ vist en la seua versió més àmplia, que inclou tot el que té a veure amb el vessant folklòric, jocós, allò que està fora de lloc, allò que sent efímer té un llenguatge propi amb els seus propis personatges. És el circ, però és també el teatre, el kabuki, tota mena de festivitats populars, sempre extrapolats a un altre context diferent. Un altre d’aquests temes recurrents és el fascinant món de les màscares, que parlen de cultura, de civilitzacions, d’amagar-se, de caracteritzar-se, de l’art de ser una altra persona. A les seues mans les màscares humanitzen i animen de manera expressiva tota classe de superfícies i objectes. Dins d’aquests objectes hi ha una tipologia favorita: el pitxer. Un format perfecte, una superfície que veiem en 360 graus, que es pot envoltar, i que permet la inclusió d’elements gràfics i esculturals. Un objecte en el qual es pot plantejar una narrativa, un mitjà d’expressió ideal.

Fet i fet, és aquest toc humà del qual estan imbuïdes les seues obres el que ens resulta empàtic, el que les distingeix i assenyala com a objectes amb els quals és un plaer conviure. Impregnats de la profunditat i calidesa mediterrània, de la passió amb què estan fetes, ens posen un somriure a la cara perquè al capdavant, estan pensades per a nosaltres, amb talent, coratge i generositat.

CAS

Cómo ser un perfeccionista meticuloso y a la vez conseguir que tus piezas preserven la espontaneidad con la que se hicieron sus primeros bocetos es el intrigante misterio de la identidad de Jaime Hayon (Madrid, 1974). Su trayectoria sorprende por la coherencia de su evolución. Las bases de lo que iba a ser su práctica profesional se configuraron desde los comienzos -hace más de veinte años-, algo que él estableció de un modo intuitivo, natural y sin ápice de rigidez. Si se observa la obra en su conjunto, se entiende que está fundada en sólidos principios que siguen estando presentes hoy: optimismo, humor, sensuales formas orgánicas, una paleta de color explosiva, profuso uso de los detalles gráficos, ligereza visual, tendencia a la representación figurativa, interés por la flora y la fauna, fantasía, referencias culturales, interés en los procesos artesanales... Esta abundancia de ingredientes, están ahí en forma de semilla desde sus primeras creaciones y no han hecho más que reafirmarse y adaptarse con flexibilidad a cada situación precisa.

Desde muy pequeño ya dibujaba cualquier superficie que se pusiera a su alcance y en un viaje de adolescencia a San Diego se aficionó a pintar tablas de “skate” para sus amigos, sus primeras piezas. Tras estudiar diseño en Madrid y París recaló después en Fabrica -el centro de investigación para la comunicación y la creatividad de Benetton-, donde descubrió, por fin, que no tenía que atenerse a lo aprendido en escuelas en las que el paradigma era “la forma sigue a la función”, que podía ignorar la división entre disciplinas, que no necesitaba definirse como diseñador o artista y que podía ser ambas cosas sin que ello supusiera conflicto alguno. Descubrió cómo canalizar su creatividad en el modo que más le interesara en cada momento, de hecho, pasaron unos años hasta que hizo el primer diseño de un producto para una empresa. Y mientras tanto experimentó a fondo con un material que le ha acompañado a lo largo de su carrera: la cerámica.

Hayon es un creador que no distingue categorías ni adjudica mayor importancia a una escultura que a una silla, en su mente todo forma parte de lo mismo y aunque se desarrolle con códigos diferentes, al final es su alma la que queda expuesta, y lo hace con un lenguaje propio, personal y claramente reconocible. A lo largo de su trayectoria ha demostrado no sólo ser un artista de torrencial creatividad -plasmada en numerosas instalaciones, esculturas y pinturas de gran formato-, sino que es también un diseñador serio, riguroso y preciso en la dedicada atención al detalle. Un diseñador que no sólo admira y apoya los procesos artesanales sino que entiende a la perfección la problemática de la industria de la fabricación en serie y es capaz de desarrollar un producto de calidad, que aun estando impregnado de su expresiva impronta, es funcional, comercialmente viable, responsable, con fuerza histórica y con gran respeto por los materiales nobles que envejecen bien.

El diseño no consiste, en su opinión, únicamente en resolver el aspecto funcional de las cosas, tiene que tener algo más, su verdadera fuerza reside en su poder de comunicación, en las emociones que puede provocar. Para Jaime Hayon se trata de sacar ideas a partir de la observación de todo lo que le rodea, crear una narrativa después de mirar con lo que él llama “el tercer ojo”, que ve más allá de lo que tiene delante, que es capaz de descubrir, imaginar, de trasladar una idea a otro contexto. La curiosidad como motor.

Un proyecto suyo empieza siempre con una idea que sale de cualquier sitio ya que, según dice, todo está ahí delante de nuestras narices, solo hay que saber mirar lo que hay alrededor e intentar usarlo de un modo diferente para hacer algo nuevo. Su inspiración, por tanto, no procede de la reflexión intelectual, está más relacionada con lo visual, con identificar un tema y con la construcción del mismo, fijándose incluso en cosas que pasarían desapercibidas para quienes guiados por la estética no advertiría su potencial. Eso es lo que dispara su imaginación, el punto de partida. La experimentación es la constante que subyace en su

trabajo. Cualquiera que sea la técnica o material con el que vaya a trabajar, necesita que sea un reto, enfrentarse a él sin prejuicios, cuestionarlo todo, no conformarse. Él lo llama “aprender haciendo”, un modo en el que los errores son parte del proceso de aprendizaje empezando, intencionalmente siempre, desde cero.

Visto con la perspectiva de los años se advierte que es un creador reiterativo en la elección de sus temas, cosa que justamente hace aun más fascinante y sorprendente la riqueza de su repertorio, ya que consigue que asuntos a los que recurre hasta la saciedad nunca parezcan los mismos. Es una ecuación compleja que en sus manos resulta espontánea y natural.

El mundo del circo es uno de esos motivos a los que siempre vuelve, el circo visto en su versión más amplia, que incluye todo lo que tiene que ver con lo folclórico, lo jocoso, lo que está fuera de lugar, aquello que siendo efímero tiene un lenguaje propio con sus propios personajes. Es el circo, pero es también el teatro, el kabuki, todo tipo de festividades populares, siempre extrapolados a otro contexto diferente. Otro de esos temas recurrentes es el fascinante mundo de las máscaras, que hablan de cultura, de civilizaciones, de esconderse, de caracterizarse, del arte de ser otra persona. En sus manos las máscaras humanizan y animan de modo expresivo a todo tipo de superficies y objetos. Dentro de estos objetos hay una tipología favorita: el jarrón. Un formato perfecto, una superficie que vemos en 360 grados, que se puede rodear, y que permite la inclusión de elementos gráficos y esculturales. Un objeto en el que se puede plantear una narrativa, un medio de expresión ideal.

A fin de cuentas, es ese toque humano del que están imbuidas sus obras lo que nos resulta empático, lo que las distingue y señala como objetos con los que es un placer convivir. Impregnados de la profundidad y calidez mediterránea, de la pasión con la que están hechas, nos ponen una sonrisa en la cara porque después de todo, están pensadas para nosotros, con talento, coraje y generosidad.

ENG

How to be a meticulous perfectionist while at the same time ensuring that your artworks preserve the spontaneity with which their first sketches were made: that is the intriguing mystery in the identity of Jaime Hayon (Madrid, 1974). His track record is surprising in the coherence with which it has evolved. The foundations of what was going to be his professional practice were laid out from the outset over twenty years ago as something that he established in an intuitive, natural way with not an iota of inflexibility. Looking at the work as a whole, one understands that it is founded on solid principles that are still present today: optimism, humour, sensuous organic forms, an explosive colour palette, profuse use of graphic details, visual lightness, a tendency towards figurative representation, interest in flora and fauna, fantasy, cultural references, an interest in craft processes... This cornucopia of ingredients is there in the form of the seed as of his early creations, and if anything they have reaffirmed themselves while flexibly adapting to each precise situation.

At a very young age he was already drawing on any surface within his reach, and on a trip to San Diego as a teenager he became fond of painting skateboards for his friends—his first works of art. After studying design in Madrid and Paris, he later went on to Fabrica (the Benetton research centre for communication and creativity), where he finally discovered that he did not have to follow what he had learned in schools where the paradigm was that “the form follows the function”, but could ignore the division between disciplines and did not need to define himself as a designer or an artist but could be both with no conflict. He discovered how to channel his creativity in the way that most interested him at all times; in fact, it took a few years until he created the first design of a product for a company. Meanwhile, he experimented thoroughly with a material that has accompanied him throughout his career: ceramics.

Hayon is a creator who does not distinguish between categories or place greater importance on a sculpture than on a chair; in his mind, everything is part of the same thing and even if it is developed with different codes, in the end it is his soul that is on display, and he does so with his own personal and clearly recognisable language. Throughout his career he has demonstrated not only that he is an artist of torrential creativity (embodied in numerous large installations, sculptures and paintings), but also a serious, strict and precise designer in his dedicated attention to detail. He is a designer who not only admires and supports artisanal processes, but who also perfectly understands the problems of the mass production industry. As such, he is capable of developing a quality product which, even if impregnated with his expressive sense, is functional, commercially viable, responsible and has a historical force and great respect for noble materials that age well.

In his opinion, design does not consist only of solving the functional aspect of things; it has to have something more: its true strength lies in its power of communication and the emotions it can arouse. For Jaime Hayon it is about getting ideas from observing everything around him, creating a narrative after looking with what he calls “the third eye”, which sees beyond what is in front of him and is able to discover, to imagine, to transfer an idea into another context. Curiosity as a motor.

A project of his always begins with an idea that comes from anywhere since, as he says, everything is right there under our noses; you just have to know how to look at what’s around you and try to use it in a different way in order to do something new. His inspiration, therefore, does not come from intellectual reflection; rather, it is more related to visuality, to identifying a theme and its construction, even looking at things that would otherwise go unnoticed by those who, guided by aesthetics, would not notice their potential. That is what sparks his imagination, the starting point. Experimentation is the constant underlying his work. Whatever technique or material he is going to work with, he needs it to be a challenge, to tackle it without prejudice, to question everything, not to settle for

what there is. He calls it “learning by doing,” a method in which mistakes are part of the learning process, always intentionally starting from scratch.

Seen with the perspective of the years, it is noticeable that he is a reiterative creator in the choice of his themes, which precisely makes the wealth of his repertoire even more fascinating and surprising, since he manages to ensure that the subjects that he makes recur over and over again never seem the same. It is a complex equation which in his hands is spontaneous and natural.

The world of the circus is one of those motifs to which he always returns; the circus seen in its broadest sense, which includes everything to do with the folkloric, the humorous, that which is out of place, which while being ephemeral has its own language with its own characters. It is the circus, but it is also the theatre, the kabuki, all kinds of popular festivities, always extrapolated into a different context. Another such recurring theme is the fascinating world of masks, which speak of culture, of civilizations, of hiding, of characterising oneself, of the art of being another person. In his hands, masks expressively humanise and animate all kinds of surfaces and objects. Within such objects there is also a favourite typology: the vase. The format is perfect: a surface that we can see in 360 degrees, which one can move around, and which allows graphic and sculptural elements to be included. It is an object in which a narrative can be put forward, an ideal means of expression.

In the end, it is that human touch with which his works are imbued that we find empathic, that which distinguishes them and shows them to be objects that are a pleasure to live with. Impregnated with Mediterranean depth and warmth, with the passion with which they are made, they put a smile on our faces because, after all, they are designed for us with talent, courage and generosity.

Green Chicken

1

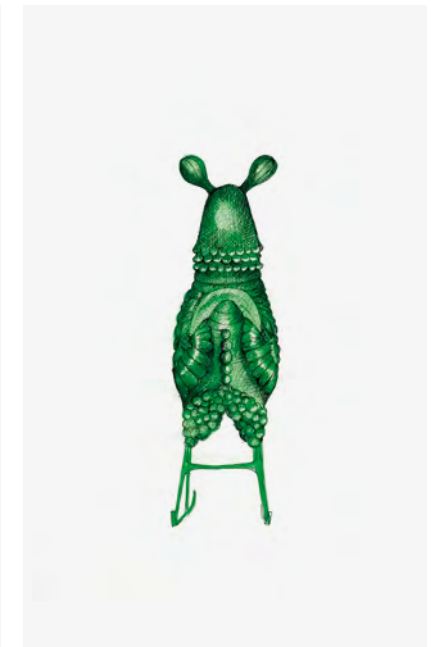
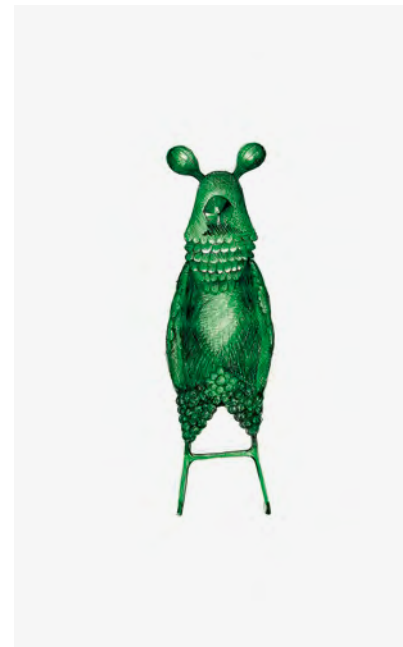
“The Green Chicken” va ser un encàrrec de la Contrasts Gallery de Xangai per a una exposició el tema de la qual era el disseny enfront de l’art: la qüestió si la funcionalitat limita la creativitat. Jaime Hayon va optar per un element comú i sense pretensions, un simple pollastre, al qual va exagerar-ne les característiques per a transformar-lo en un animal fantàstic i surreal d’inusitat color verd però al qual va afegir una funció en convertir-lo en balancí. Es tracta d’una peça controvertida, que va causar sorpresa i admiració en els cercles tradicionals del disseny, un gest atrevit que va resultar ser una declaració d’intencions en la seua postura enfront de l’“establishment” i que deixa clara l’amplitud de registres en què es maneja la seua llibertat creativa.

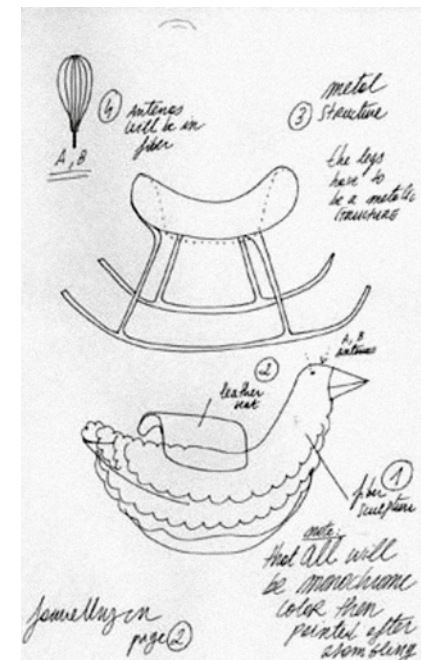
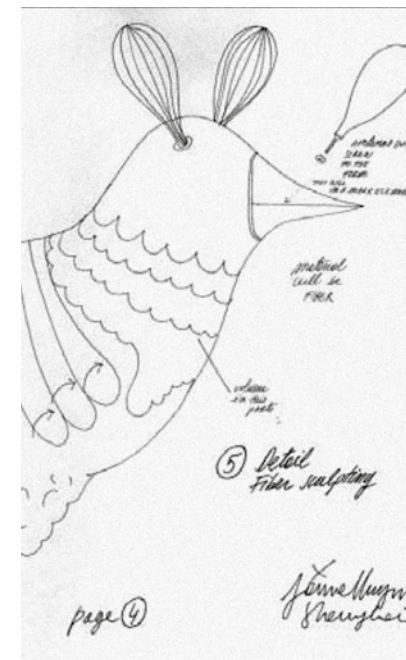
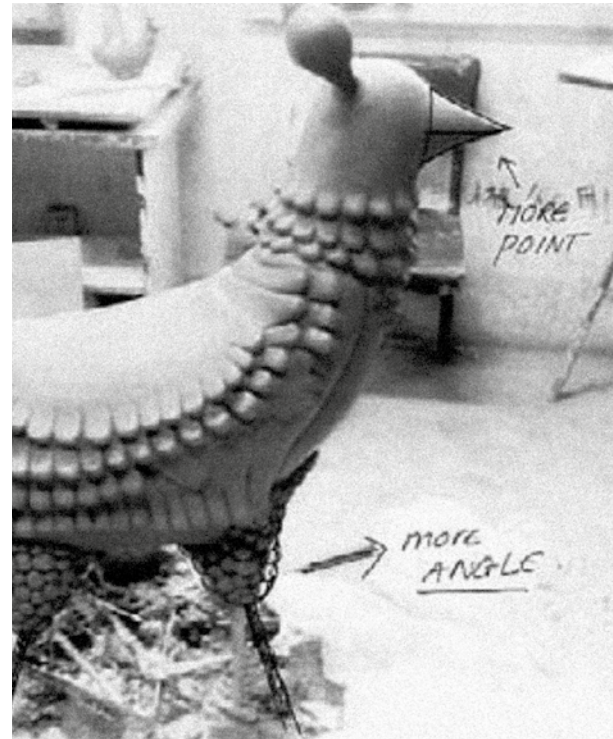
“The Green Chicken” fue un encargo de la Contrasts Gallery de Shanghai para una exposición cuyo tema era el diseño frente al arte, la cuestión de si la funcionalidad limita la creatividad. Jaime Hayon optó por un elemento común y sin pretensiones, un simple pollo, al que exageró sus características para transformarlo en un animal fantástico y surreal de inusitado color verde pero al que añadió una función al convertirlo en balancín. Se trata de una pieza controvertida, que causó sorpresa y asombro en los mentideros tradicionales del diseño, un gesto atrevido que resultó ser una declaración de intenciones en su postura frente al “establishment” y que deja clara la amplitud de registros en la que se maneja su libertad creativa.

Green Chicken was commissioned by the Contrasts Gallery of Shanghai for an exhibition whose theme was design versus art, and the question of whether functionality restricts creativity. Jaime Hayon opted for a common, unpretentious element: a simple chicken. He exaggerated its characteristics to transform it into a fantastic, surreal animal with an unusual green colour, to which he added a function by turning it into a rocking chair. It is a controversial piece that caused surprise and astonishment amid the traditional gossip about design, a daring gesture that turned out to be a declaration of intent in his stance against the “establishment”, clearly showing the range of registers he masters in his creative freedom.

Mediterranean Digital Baroque

2

Un dels primers projectes de Jaime Hayon va ser una exposició en 2003 per a la galeria David Gill de Londres, que es va anomenar “Mediterranean Digital Baroque”. Ací es mostrava una sèrie de pintures i un bosc surreal de cactus de ceràmica de gran format que constitueixen en el seu moment una declaració de principis sobre el seu estil: el traç mediterrani molt personal, la influència de la iconografia digital japonesa a la qual se sent afí i l’expressió antiminimalista del moment. Eren els temps en què ell feia col·leccions de “toys” a Hong Kong i tenia molt de contacte amb artistes japonesos del món del “manga”, una clara influència, per exemple, en la manera de fer els dibuixos en blanc i negre, com una espècie de contrast figura/fons en la gràfica, i amb pinzellades en roig com un gest d’exclamació en aquest imaginari propi on hi havia cactus que volaven, porcs supersònics i altres rareses. Un projecte fonamental en la persecució d’una identitat personal.

Uno de los primeros proyectos de Jaime Hayon fue una exposición en 2003 para la galería David Gill de Londres que se llamó “Mediterranean Digital Baroque”. En ella se mostraba una serie de pinturas y un bosque surreal de cactus de cerámica de gran formato que constituyen en su momento una declaración de principios sobre su estilo: el trazo mediterráneo muy personal, la influencia de la iconografía digital japonesa a la que se siente afín y la expresión anti-minimalista del momento. Eran los tiempos en que él hacía colecciones de “toys” en Hong Kong y tenía mucho contacto con artistas japoneses del mundo del “manga”, una clara influencia, por ejemplo, en el modo de hacer los dibujos en blanco y negro, como una especie de contraste figura/fondo en la gráfica, y con pinceladas en rojo como un gesto de exclamación en ese imaginario propio donde había cactus que volaban, cerdos supersónicos y otras rarezas. Un proyecto fundamental en la persecución de una identidad personal.

One of Jaime Hayon’s first projects was an exhibition in 2003 for the David Gill gallery in London called “Mediterranean Digital Baroque”. There, he displayed a series of paintings and a surreal forest of large-format ceramic cactuses that at the time were a declaration of principles about his style: the very personal Mediterranean line, the influence of Japanese digital iconography that he feels related to, and the anti-minimalist expression of the moment. Those were the times when he was making collections of “toys” in Hong Kong and had a lot of contact with Japanese artists from the world of *manga*; a clear influence, for example, in the way of creating drawings in black and white, as a kind of contrast between figure and background in the graphics, and with red brushstrokes like an exclamation mark in that imagined world of his where there were flying cactuses, supersonic pigs and other oddities. It is a fundamental project in the pursuit of a personal identity.

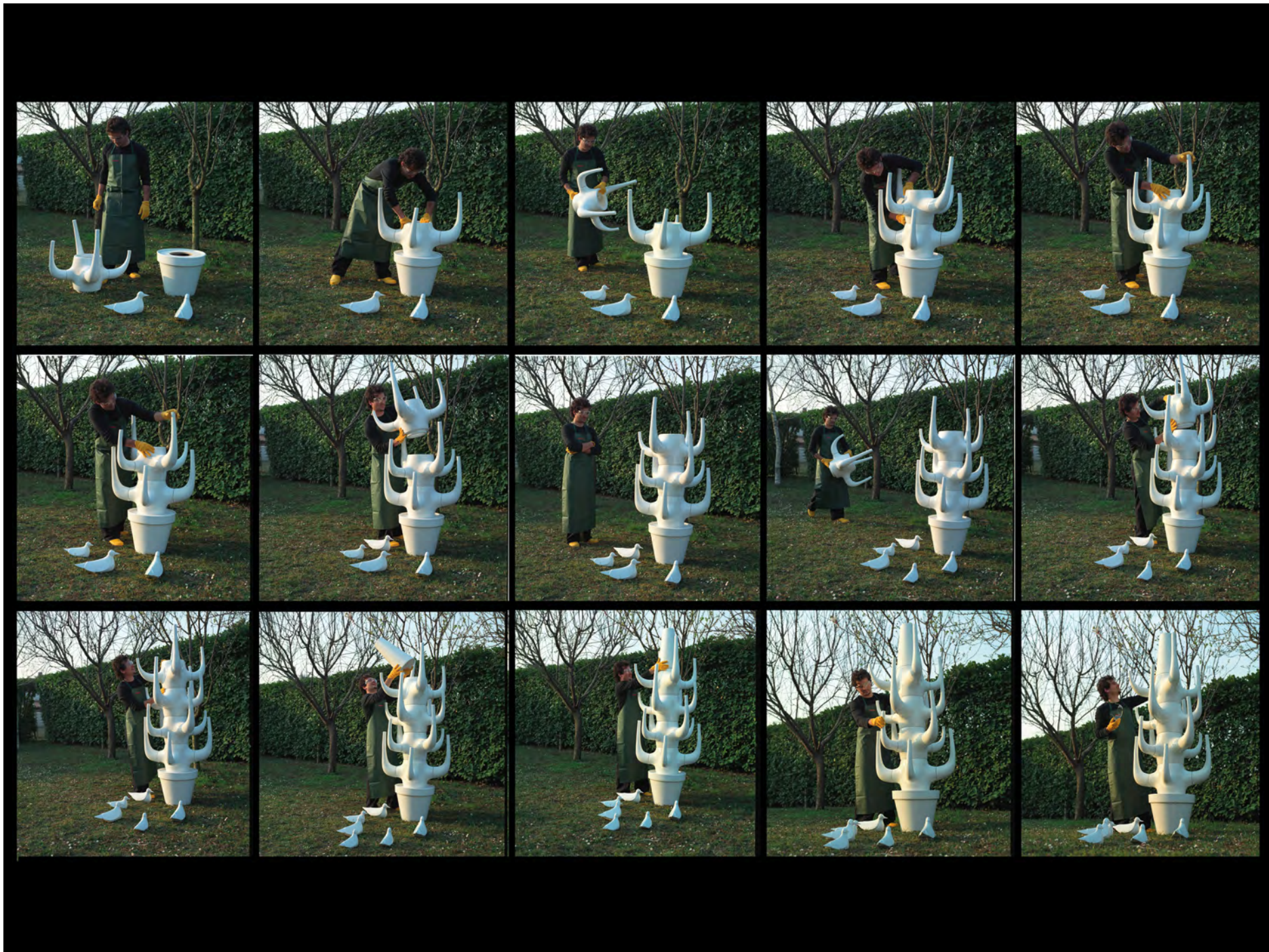

Fantasy Room

3

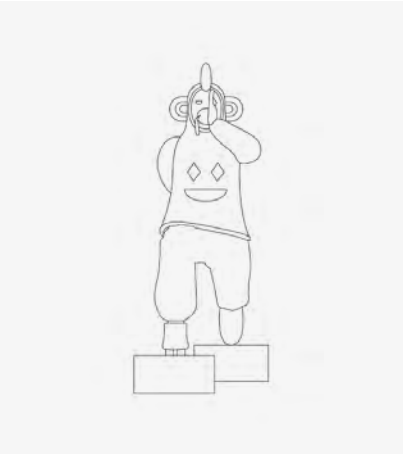
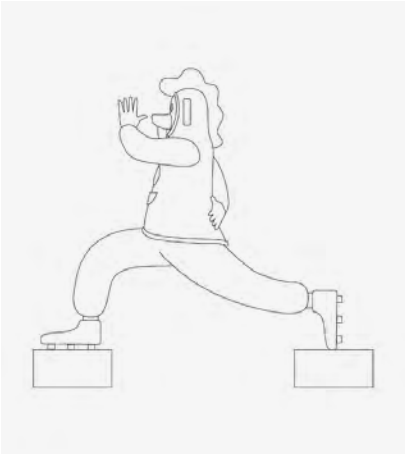
A pesar que la pintura és una activitat que Jaime Hayon ha practicat des del començament de la seua carrera, va ser durant els mesos del confinament quan la va reprendre amb especial entrega i dedicació. Des d'aleshores, bona part del seu dia ha estat centrat en la pintura de gran format, i són cinc d'aquests llenços més recents els que es mostren aquí. Exuberància, humor, ironia, frescor, surrealisme, una narrativa onírica, naturalesa, personatges, objectes i animals fantàstics comparteixen un escenari eixit d'aquesta olla de pressió que és la seua ment delirant, un viatge al seu propi cosmos plagat de detalls que cal descobrir. Les pintures s'enfronten a dues grans escultures realitzades en fibra de vidre lacada. En aquestes peces ha utilitzat tots els seus coneixements resultants dels seus anys de treball i experimentació amb diversos materials i tècniques per a aplicar-los d'una manera molt diferent a què ho faria en el camp del disseny. Aquestes escultures són com personatges que baixaren d'una de les pintures i adquiriren una altra dimensió física. Transmeten un aspecte crític amb el món, amb la vida, malgrat usar un colorit amable, fins i tot alegre, el que representen són personatges en certa manera fastiguejats, cansats de la lluita, aclaparats per les circumstàncies. Es tracta d'un comentari sobre l'estat del món, un aspecte crític que rares vegades sorgeix en el seu treball com a dissenyador i que en aquestes escultures es fa evident.

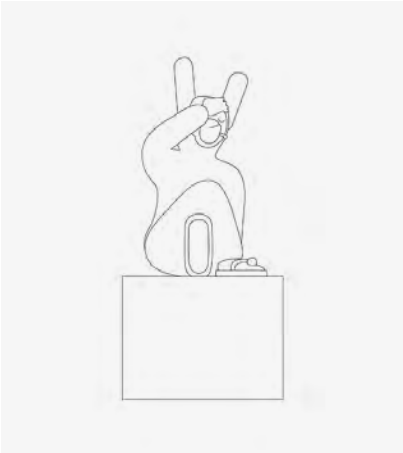
A pesar de que la pintura es una actividad que Jaime Hayon ha practicado desde el comienzo de su carrera, fue durante los meses del confinamiento cuando la retomó con especial entrega y dedicación. Desde entonces, buena parte de su día ha estado centrado en la pintura de gran formato y son cinco de esos lienzos más recientes los que se muestran aquí. Exuberancia, humor, ironía, frescura, surrealismo, una narrativa onírica, naturaleza, personajes, objetos y animales fantásticos comparten un escenario salido de esa olla a presión que es su mente delirante, un viaje a su propio cosmos plagado de detalles que es preciso descubrir. Las pinturas se enfrentan a dos grandes esculturas realizadas en fibra de vidrio lacada. En ellas ha utilizado todos sus conocimientos resultantes de sus años de trabajo y experimentación con diversos materiales y técnicas para aplicarlos de un modo muy diferente al que lo haría en el campo del diseño. Estas esculturas son como personajes que se bajaran de una de las pinturas y adquiriesen otra dimensión física. Transmiten un aspecto crítico con el mundo, con la vida, a pesar de usar un colorido amable, incluso alegre, lo que representan son personajes en cierto modo hastiados, cansados de la lucha, abrumados por las circunstancias. Se trata de un comentario sobre el estado del mundo, un aspecto crítico que rara vez surge en su trabajo como diseñador y que en estas esculturas se hace evidente.

Although Jaime Hayon has been painting since his career began, it was during the months of lockdown that he took it up with special dedication and tenacity. Since then, much of his working day has been focused on large-format paintings, and five of those most recent canvases are being displayed here. Exuberance, humour, irony, freshness, surrealism, a dreamlike narrative, nature, characters, objects and fantastic animals all share a scenario that has come out of the pressure cooker of his delirious mind, on a journey towards his own cosmos packed with details that have to be discovered. The paintings face two large sculptures made of lacquered fibreglass. In these, he has used all of the knowledge resulting from his years of work and experimentation with various materials and techniques in order to apply them in a very different way than he would in the field of design. These sculptures are like characters who have stepped out of one of the paintings into another physical dimension. They convey a critical view of the world and of life: despite using friendly, even cheerful colours, what they represent is somewhat jaded characters, tired of the struggle and overwhelmed by circumstances. It is a comment on the state of the world, a critical view that rarely surfaces in his work as a designer but which is evident in these sculptures.

VAL

“En aquesta pintura m’interessava explorar una tècnica diferent, quatre colors de base, pensats perquè funcionen bé entre si i algunes veladures realitzades amb una tècnica amb algeps bastant espessa amb la qual vas creant a capes i que dona una sensació de vidre a les figures. El tema està relacionat amb la transgressió, la reafirmació, és una escena fantàstica amb un toc sexual, ací res vola, tots estan sustentats. Hi ha un cert diseg, amb uns personatges l’ombra dels quals és diferent d’ells mateixos...”

CAS

“En esta pintura me interesaba explorar una técnica diferente, cuatro colores de base, pensados para que funcionen bien entre ellos y un poco de veladuras realizadas con una técnica con yeso bastante espesa con la que vas creado a capas y que da una sensación de cristal a las figuras. El tema está relacionado con la transgresión, la reafirmación, es una escena fantástica con un toque sexual, aquí nada está volando, todos están apoyados. Hay algo de deseo, con unos personajes cuya sombra es distinta a ellos mismos...”

ENG

“In this painting I was interested in exploring a different technique: four base colours designed to work well with each other and a bit of glaze made with a rather thick plaster technique with which you work in layers, giving the figures a glassy feel. The theme is related to transgression and reaffirmation. It is a fantastic scene with a sexual touch; nothing is flying here; everyone has support. There is something of desire, with some characters whose shadow is different from their true selves...”

VAL

“Aquesta pintura és part d’una sèrie juntament amb “The Answers in the Cloud” i “Accusations”. És una mescla de figures sobre un fons blanc triat per a emmarcar la composició. Representa objectes volàtils i algunes situacions de tensió entre animals -inventats i de colors totalment artificials-, i personatges humanitzats. Les tensions s’adverteixen en què cada figura mira en una direcció diferent. La paleta de color és bastant folklòrica i contrasta amb el fons blanc, vaig intentar ser molt precís en els elements, creant ombres per a donar volum a les cares, els braços, els objectes, i també vaig fer que els núvols foren el marc de la composició.”

CAS

“Esta pintura es parte de una serie junto con “The Answers in the Cloud” y “Accusations”. Es una mezcla de figuras sobre un fondo blanco elegido para enmarcar la composición. Representa objetos volátiles y algunas situaciones de tensión entre animales -inventados y de colores totalmente artificiales-, y personajes humanizados. Las tensiones se advierten en que cada figura mira en una dirección distinta. La paleta de color es bastante folclórica y contrasta con el fondo blanco, intenté ser muy preciso en los elementos, creando sombras para dar volumen a las caras, los brazos, los objetos, y también hice que las nubes fuesen el marco de la composición.”

ENG

“This painting is part of a series along with *The Answers in the Cloud* and *Accusations*. It is a mixture of figures on a white background chosen to frame the composition. It represents volatile objects and some situations of tension between animals (invented ones with totally artificial colours) and humanised characters. The tensions can be seen by the fact that each figure is looking in a different direction. The colour palette is quite folkloric and contrasts with the white background. I tried to be very precise in the elements, creating shadows to give volume to the faces, arms and objects, and I also made the clouds frame the composition.”

VAL

“És el segon, central, d’aquesta sèrie. En aquest s’aprecia més bé les accions que estan ocorrent entre els animals: un ocell humanitzat que està llançant un colom groc en senyal de pau o un gall amb actitud d’estar enfadat i fart. El colom està anant-se’n entre uns núvols morats i rojos que emmarquen la composició juntament amb una naturalesa de fulles. El missatge és una crítica al fet que mai hi ha una solució real als grans problemes, se’n parla molt, però en el fons tots saben que mai no es resoldrà res. El vaig pintar quan va començar la guerra d’Ucraïna, un moment de molta tensió política, amb la sensació que el món s’estava tornant boig. Hi ha contradiccions, com el personatge que està llançant el colom però alhora està trencant les flors, amb pètals que cauen per totes bandes. Són personatges que no es miren, és un escenari de tensió, perquè saps que aquesta resposta a la pau mai no arribarà. De nou, es tracta d’una crítica, però feta amb un color molt folklòric, alegre, potent. M’interessa aquesta contradicció que sorgeix del sarcasme, de la crítica feta amb molta subtilitat, en contrast amb una aparença infantil, innocent, que et fa pensar en la cruïlla de la realitat.”

CAS

“Es el segundo, central, de esa serie. En éste se aprecia mejor las acciones que están ocurriendo entre los animales: un pájaro humanizado que está lanzando una paloma amarilla en señal de paz o un gallo con actitud de estar enfadado y harto. La paloma se está yendo entre unas nubes moradas y rojas que enmarcan la composición junto a una naturaleza de hojas. El mensaje es una crítica a que jamás hay una solución real a los grandes problemas, se habla mucho, pero en el fondo todos saben que nunca se va a resolver nada. Lo pinté cuando empezó la guerra de Ucrania, un momento de mucha tensión política, con la sensación de que el mundo se estaba volviendo loco. Existen contradicciones, como el personaje que está lanzando la paloma pero a la vez está rompiendo las flores, con pétalos que caen por todos lados. Son personajes que no se miran, es un escenario de tensión, porque sabes que esa respuesta a la paz nunca va a llegar. De nuevo, se trata de una crítica, pero hecha con un color muy folclórico, alegre, potente. Me interesa esa contradicción que surge del sarcasmo, de la crítica hecha con mucha sutileza, en contraste con una apariencia infantil, inocente, que te hace pensar en la crudeza de la realidad.”

ENG

“This is the second, central one in this series. In this one, the action taking place among the animals can be seen more clearly: a humanised bird is setting free a yellow dove as a sign of peace, and there is a rooster with the appearance of being angry and fed up. The dove is flying off between some purple and red clouds framing the composition alongside a natural scene of leaves. The message is a criticism that there is never a real solution to the big problems; there is a lot of talk, but deep down everyone knows that nothing is ever going to get solved. I painted it when the war in Ukraine began; a moment of great political tension, with the feeling that the world was going mad. There are contradictions like the character casting off the dove, but at the same time the character is breaking up the flowers, with the petals falling all around. They are characters that are not looking at each other; it is a tense scenario, because you know that this answer to peace will never come. Again, it is a criticism, but made with a very folkloric, cheerful, powerful colour. I am interested in the contradiction that arises from sarcasm, from criticism made with great subtlety, in contrast to a childish, innocent appearance, which makes you think of the harshness of reality.”

VAL

“En aquest llenç, el tercer de la sèrie, tots s’assenyalen, es culpen l’un a l’altre. Ací sí que vaig voler humanitzar els personatges, n’hi ha un d’aire napoleònic -i amb un capell que li dona una certa autoritat-, acusant l’altre animal que és mig gos, mig fardatxo, i el tercer, a taula, amb aire d’innocent. Es tracta d’un triangle d’acusacions. Vaig intentar fer l’oposat a la composició de l’anterior: no hi ha núvols perquè aquests signifiquen confusió, ací es veu clar que no hi ha solució. És una imatge més senzilla, les siluetes són clares i la més humanitzada és una figura al costat esquerre que plora llàgrimes que es converteixen en sang. És una composició sense ombres, tots els elements semblen volar. Com a detall curiós hi ha les sabates rars, un xic japoneses, un detall que sorgeix molt en la meua obra i que posa en valor el sentit estètic que també tinc respecte dels objectes que faig, és una simbologia gràfica important per a mi.”

CAS

“En este lienzo, el tercero de la serie, todos se señalan, se culpan el uno al otro. Aquí sí quise humanizar a los personajes, hay uno de aire napoleónico -y con un gorro que le da cierta autoridad-, acusando al otro animal que es medio perro, medio lagarto, y el tercero, en la mesa, con aire de inocente. Se trata de un triángulo de acusaciones. Intenté hacer lo opuesto a la composición del anterior: no hay nubes porque ellas significan confusión, aquí se ve claro que no hay solución. Es una imagen más sencilla, las siluetas están claras y la más humanizada es una figura en el lado izquierdo que llora lágrimas que se convierten en sangre. Es una composición sin sombras, todos los elementos parecen volar. Como detalle curioso están los zapatos raros, un poco japoneses, un detalle que surge mucho en mi obra y que pone en valor el sentido estético que también tengo respecto de los objetos que hago, es una simbología gráfica importante para mí.”

ENG

“On this canvas, the third in the series, everyone is pointing at each other, blaming one another. Here I did intend to humanise the characters: there is one with a Napoleonic air (with a hat that gives him a certain authority), accusing the other animal that is half dog, half lizard; and the third is at the table, with an innocent air. It’s a triangle of accusations. I aimed to do the opposite of the previous one’s composition: there are no clouds because they signify confusion; here, it can clearly be seen that there is no solution. It is a simpler image: the silhouettes are clear and the most humanised one is a figure on the side crying tears that are turning into blood. It’s a composition with no shadows; all the elements seem to be flying. As a curious detail, there are the peculiar shoes. They are a bit Japanese, which is a detail that arises often in my work, highlighting the aesthetic sense that I also have regarding the objects I make. This is an important graphic symbology for me.”

VAL

“La idea central és la d’escapar de tot, representada en aquest animal irreal que és mig fardatxo, mig gos. Damunt va un personatge que està plorant d’amor, de tristesa, amb una gran melancolia. Del seu cos, mentre escapa, s’obri una porta de la qual ixen tots els seus objectes: un rellotge, sabatilles, un pitxer, una màscara, menjar, roba... totes les seues pertinences. L’única cosa que ell agafa de tot el que se li escapa del cos és un pitxer. Però escapar-ne li serà molt difícil, està surant, caminant en un espai molt complex, que per a mi és una representació del món, en la qual vas d’un problema a un altre, superant obstacles. En la meua pintura hi ha un reflex de l’ànima, de les meues preocupacions, per això hi ha una tensió: tenen molt de color (en aquest hi ha més de 46 colors), un fet que resulta molt alegre, però al mateix temps el que s’està mostrant és la tristesa interior, aquesta idea d’escapar. També hi ha un joc amb figures o elements tractats d’una manera realista, com en l’animal principal, que contrasta amb el traç més solt de la naturalesa, de les fulles o dels núvols, que és en realitat una cosa que fa surar la imatge, que dona un toc de surrealisme, de la mateixa manera que els animals no són animals ni les persones són humanes. A l’animal l’he posat a menjar unes fulles amb la intenció de fer-li més lent encara, que s’intuïska que mai podrà arribar enlloc...”

CAS

“La idea central es la de escapar de todo, representada en ese animal irreal que es medio lagarto, medio perro. Sobre él va un personaje que está llorando de amor, de tristeza, con una gran melancolía. De su cuerpo, mientras escapa, se abre una puerta del que salen todos sus objetos: un reloj, zapatillas, un jarrón, una máscara, comida, ropa... todas sus pertenencias. Lo único que él agarra de todo lo que se le escapa del cuerpo es un jarrón. Pero escapar le va a ser muy difícil, está flotando, caminando en un espacio muy complejo que para mí es una representación del mundo, en la que vas de un problema a otro, superando obstáculos. En mi pintura hay un reflejo del alma, de mis preocupaciones, por eso hay una tensión: tienen mucho color (en éste hay más de 46 colores), algo que resulta muy alegre, pero al mismo tiempo lo que se está mostrando es la tristeza interior, esa idea de escapar. También hay un juego con figuras o elementos tratados de un modo realista, como en el animal principal, que contrasta con el trazo más suelto de la naturaleza, de las hojas o de las nubes, que es en realidad algo que hace flotar a la imagen, dando un toque de surrealismo, del mismo modo que los animales no son animales ni las personas son humanas. Al animal le he puesto a comer unas hojas con la intención de hacerle más lento aún, de que se intuya que nunca va a poder llegar a alguna parte...”

ENG

“The central idea is to escape from everything, as represented in this unreal animal that is half lizard, half dog. On top of it is a character who is crying with love, with sadness and with great melancholy. As the person escapes, a door has opened from their body and all of their objects are coming out: a watch, slippers, a jug, a mask, food, clothes... all their belongings. The only thing they are holding onto from everything escaping from his body is a jug. But escaping will be very difficult for them; they are floating, walking in a very complex space that for me is a representation of the world, in which you go from one problem to another, overcoming obstacles. In my painting there is a reflection of the soul, of my concerns. That’s why there is a tension: they have a lot of colour (in this one there are more than 46 colours), which gives a very cheerful result, but at the same time what is being shown is the sadness on the inside, that idea of escape. There is also some interplay with figures or elements dealt with in a realistic way, as in the main animal, which contrasts with the looser strokes of nature such as leaves or clouds. This is actually something that makes the image float, giving a touch of surrealism, in the same way that the animals are not animals and the people are not human. I have given the animal some leaves to eat with the aim of slowing it down even more, so that one can sense that it will never be able to get anywhere...”

VAL

← The Departure of Julieta

“Aquest és un quadre especial per a mi perquè es refereix a la mort d'un ésser estimat. Des del fons vermellós apareix Julieta, amb un nas en punta, jugant amb la idea del circ, com dient: “ací s'acaba el circ, s'acaba la vida”. Ella ix del fons com si fora un esperit, elegant, amb uns ulls llagrimosos, al seu voltant hi ha ocells, plantes, flors, com emmarcant una vida que s'acaba. L'ocell humanitzat ve a emportar-se-la. En els volums del collar apareix una representació de la seua filla, que és ací caiguda. L'escena representa el final, però al mateix temps és molt pacífica, ella se'n va, però deixa un record, deixa l'ànima. Per això la figura és realista, expressa la bellesa i feminitat de la persona, amb uns llavis bonics, però no se li veu bé la cara, com si estiguera desapareixent... Per a mi és un quadre molt espiritual, se centra en la idea de la mort, però amb colors bells, és molt simbòlic i molt sentimental.”

→ The reunion of souls

“Pintar el quadre de Julieta em va fer pensar molt en la idea de la reunió de les ànimes. En el fet que tenim passió per les coses que vivim i tot s'esvaeix de sobte, així ocorre en aquest quadre en què de les ombres vermelloses apareix una silueta blava d'una dona que està com intentant tindre una comunicació amb aquest animal que està exhaust, perdut. Hi apareixen també unes geometries que conformen la naturalesa del món, el rocós, el terrós del mineral, el verd del vegetal, una cosa un poc genèrica sobre el que la naturalesa ens aporta. Hi ha a més una sèrie de joies surant que no saps si les estan llançant o estan intentant agarrar-les. Hi apareix també l'elegància del barret, que és el que ens humanitza i ens diferencia de l'animal, encara que al final som ànimes que ens acabem unint. Aquest quadre tracta d'una unió d'algú que intenta arregar una altra ànima, una intenció de comunicar la unió de l'animal amb aquests colors bells i aquesta silueta d'una persona elegant, humana, que està intentant reunificar-se amb una ànima que no coneix. En fer-lo tot just després del de Julieta, hi havia aquest sentiment de tristesa de les persones que ens deixen.”

CAS

← The Departure of Julieta

“Este es un cuadro especial para mi porque se refiere a la muerte de un ser querido. Desde el fondo rojizo aparece Julieta, con una nariz en punta, jugando con la idea del circo, como diciendo: aquí se acaba el circo, se acaba la vida. Ella sale del fondo como si fuera un espíritu, elegante, con unos ojos lacrimosos, a su alrededor hay pájaros, plantas, flores, como enmarcando una vida que termina. El pájaro humanizado viene a llevársela. En los volúmenes del collar aparece una representación de su hija, que está ahí caída. La escena representa el final, pero al mismo tiempo es muy pacífica, ella se va, pero deja un recuerdo, deja el alma. Por eso la figura es realista, expresa la belleza y feminidad de la persona, con unos labios bonitos, pero no se le ve bien la cara, como si estuviera desapareciendo... Para mí es un cuadro muy espiritual, se centra en la idea de la muerte, pero con colores bellos, es muy simbólico y muy sentimental.”

→ The reunion of souls

“Pintar el cuadro de Julieta me hizo pensar mucho en la idea de la reunión de las almas. En que tenemos pasión por las cosas que vivimos y todo se desvanece de repente, así ocurre en este cuadro en el que de las sombras rojizas aparece una silueta azul de una mujer que está como intentando tener una comunicación con este animal que está exhausto, perdido. Aparecen también unas geometrías que conforman la naturaleza del mundo, lo rocoso, lo terroso de lo mineral, el verde de lo vegetal, algo un poco genérico sobre lo que la naturaleza nos aporta. Hay además una serie de joyas flotando que no sabes si las están lanzando o las están intentando agarrar. Aparece también la elegancia del sombrero, que es lo que nos humaniza y nos diferencia del animal, aunque al final somos almas que nos acabamos uniendo. Este cuadro trata de una unión de alguien que intenta recoger a otra alma, una intención de comunicar la unión del animal con esos colores bellos y esa silueta de una persona elegante, humana, que está intentando reunificarse con un alma que no conoce. Al hacerlo justo después del de Julieta había ese sentimiento de tristeza de las personas que nos dejan.”

ENG

← The Departure of Julieta

“This is a special painting for me because it refers to the death of a loved one. Juliet appears out of a reddish background with a pointed nose, playing with the idea of the circus, as if to say: here the circus ends, life ends. She is coming out of the background as if she were a spirit: elegant, with teary eyes. Around her there are birds, plants and flowers, as if framing a life that is ending. The humanised bird is coming to take her away. Within the volumes of the necklace there appears a representation of her daughter, who has fallen there. The scene represents the end, but at the same time it is very peaceful: she is leaving, but also leaving behind a memory, leaving behind her soul. That's why the figure is realistic; it expresses the beauty and femininity of the person with pretty lips, though you cannot see her face well, as if it were disappearing... For me it is a very spiritual painting, focusing on the idea of death, but with beautiful colours. It is very symbolic and very sentimental.”

→ The reunion of souls

“Painting the picture of Juliet made me think a lot about the idea of the meeting of souls, about the fact we have a passion for the things we experience and then everything suddenly vanishes. That's what is happening in this painting in which a blue silhouette of a woman appears from the reddish shadows. She seems to be trying to communicate with this animal that is exhausted, lost. Some geometries also appear that make up the nature of the world: the rockiness, the earthiness of mineral nature, the green of vegetation; something a bit generic about what nature gives us. There is also a series of floating jewels, but you don't know if they are throwing them or trying to grab them. The elegance of a hat also appears, which is what humanises us and differentiates us from the animal, though in the end we are souls that end up uniting. This painting deals with a union of someone who is attempting to catch another soul, an intention to communicate the union of the animal with those beautiful colours and that silhouette of an elegant, human person who is trying to reunite with a soul that they do not know. On creating it right after the one of Juliet, there was that sad feeling of people leaving us.”

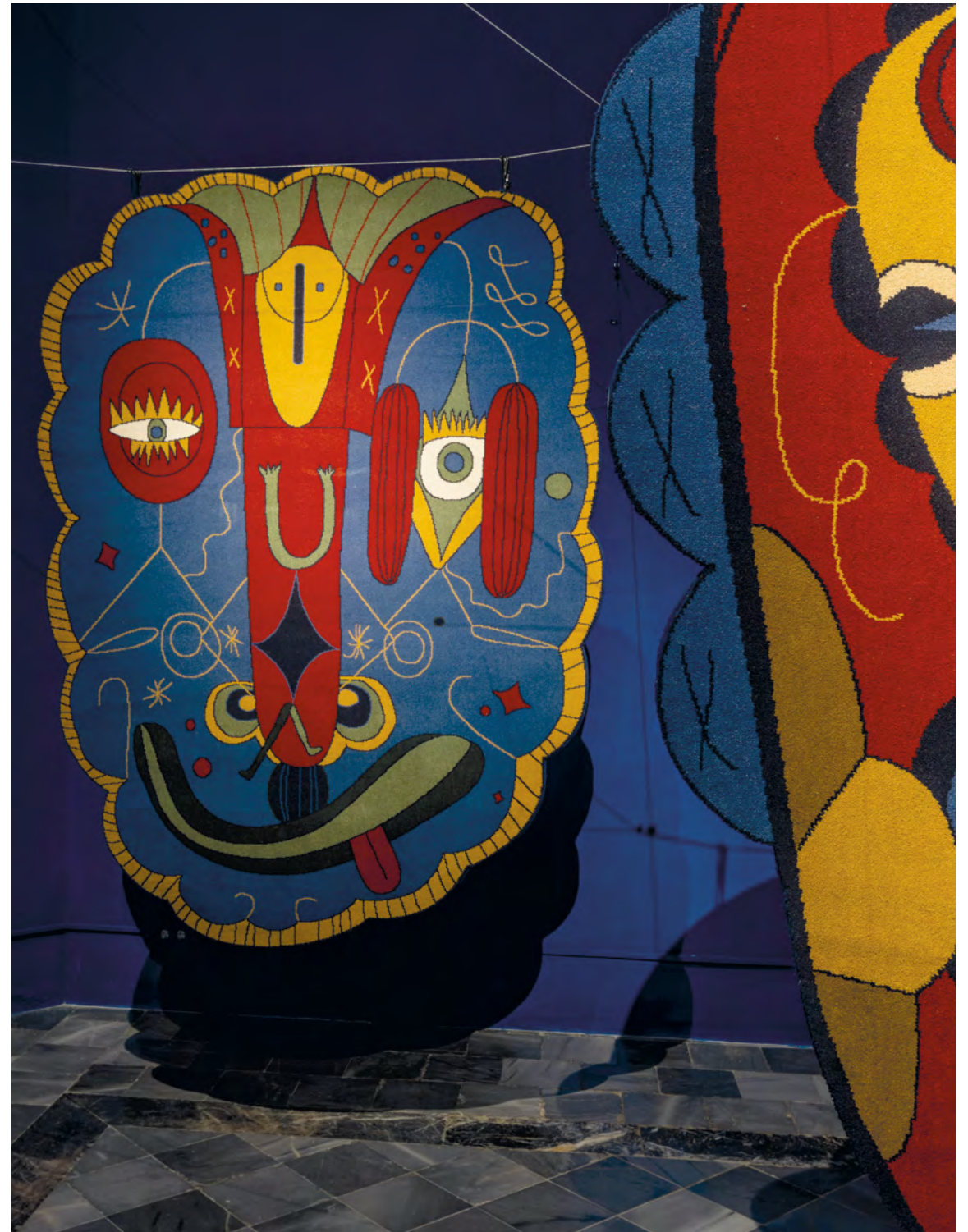
Masquemask

4

Els organitzadors del Łódź Design Festival van convidar Jaime Hayon en 2019 a realitzar una instal·lació al Central Museum of Textiles. La ciutat polonesa té una gran tradició industrial, un fet que motiva el dissenyador a enfrontar-se al repte de treballar en un projecte diferent de la seua trajectòria habitual, més relacionada amb els processos artesanals que amb els mecànics. En aquesta ocasió, Hayon investiga les possibilitats de realitzar una peça artística en el context de la fabricació de moquetes industrials de llana de la fàbrica d'Agnella. Per a això crea una sèrie de catorze màscares d'empremta molt gràfica amb un fort sentit del color, per a crear una il·lusòria tridimensionalitat a partir d'un treball que es desenvolupa en la superfície, en un mateix pla, i sorprén amb un resultat ple de vitalitat que posa l'accent en les distintes expressions de les cares, de la diversió a la por o la sorpresa.

Los organizadores del Łódź Design Festival invitaron a Jaime Hayon en 2019 a realizar una instalación en el Central Museum of Textiles. La ciudad polaca tiene una gran tradición industrial, algo que motiva al diseñador a enfrentarse al reto de trabajar en un proyecto distinto al de su trayectoria habitual más relacionada con los procesos artesanales que con los mecánicos. En esa ocasión, Hayon investiga las posibilidades de realizar una pieza artística en el contexto de la fabricación de moquetas industriales de lana de la fábrica de Agnella. Para ello crea una serie de catorce máscaras de impronta muy gráfica con un fuerte sentido del color creando una ilusoria tridimensionalidad a partir de un trabajo que se desarrolla en la superficie, en un mismo plano, sorprendiendo con un resultado lleno de vitalidad que hace hincapié en las distintas expresiones de las caras, de la diversión al miedo o el asombro.

The organisers of the Łódź Design Festival invited Jaime Hayon to create an installation at the Central Museum of Textiles in 2019. The Polish city has a long industrial tradition, which motivated the designer to take on the challenge of working on a project that veers off his usual path; one more related to artisanal processes than to mechanical ones. On that occasion, Hayon investigated the possibilities of making an artistic piece in the context of the manufacture of industrial woollen carpets at the Agnella factory. To do so, he created fourteen very graphic masks with a powerful sense of colour, creating an illusory three-dimensionality out of a work that takes place on the surface, on the same plane, surprising the viewer with a result packed with vitality that emphasises the different expressions on the faces, from amusement to fear or amazement.

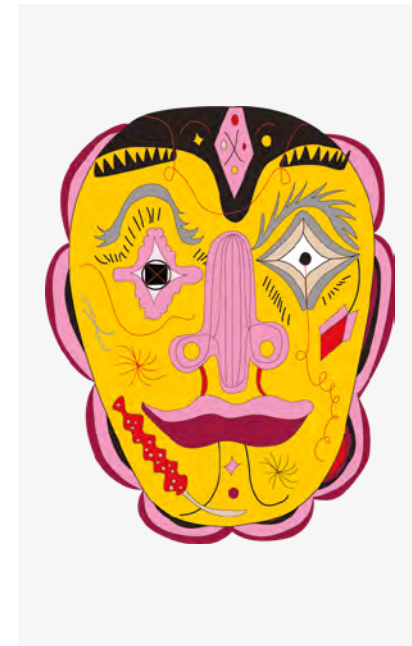
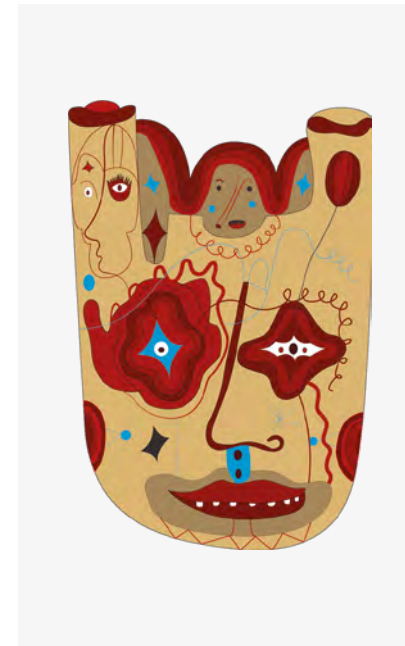
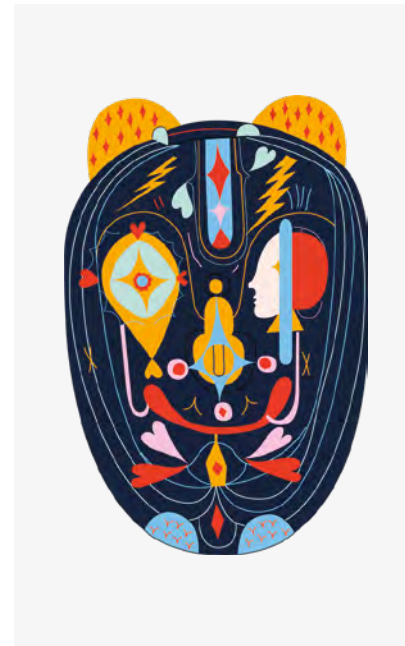

Africaime

Azteodor

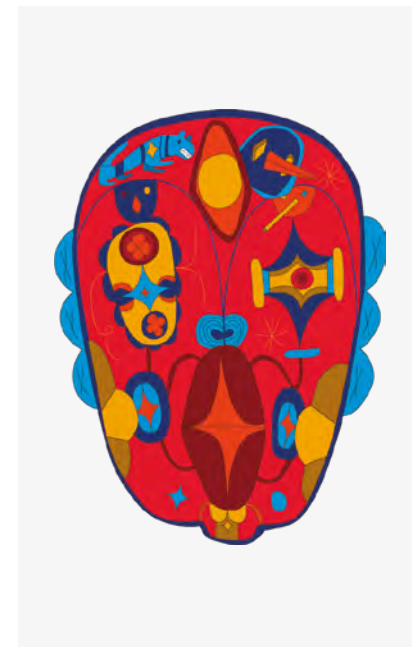
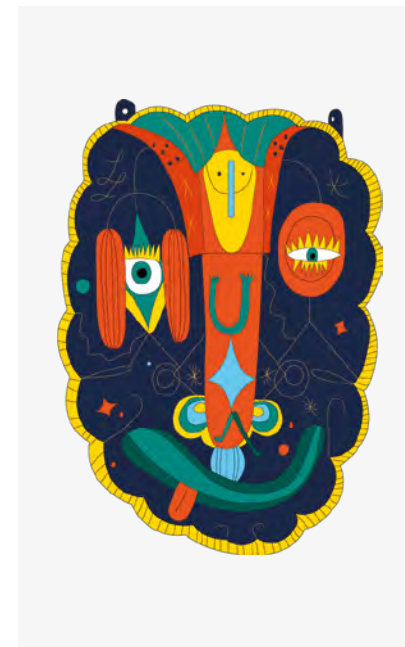
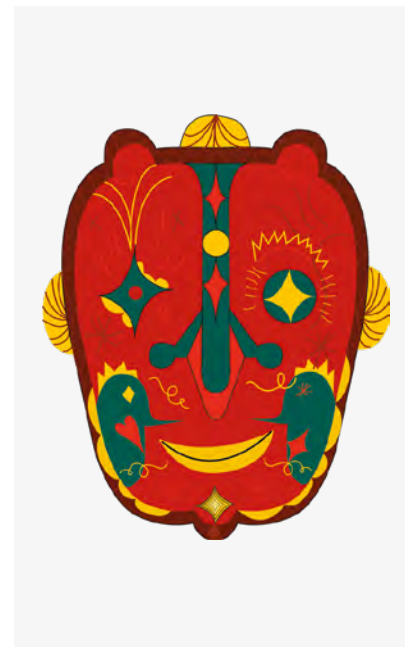
Ibercarlo

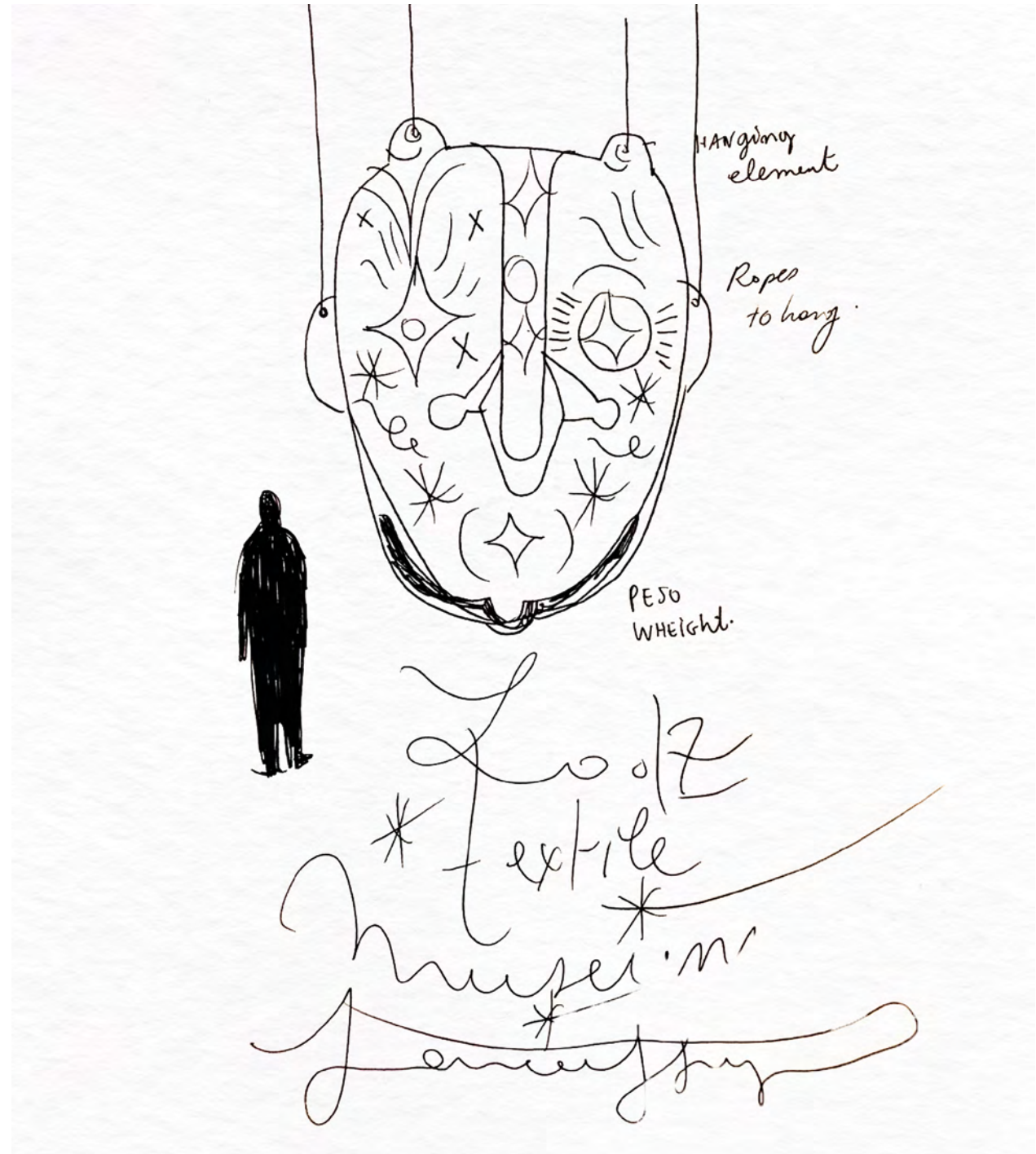

Ibizangela

Persiaquel

Romanton

Crystal Room

5

Sempre interessat a explorar els materials nobles amb els quals ha treballat l'home des de temps immemorials, Jaime Hayon ha fet interessants treballs en el camp del vidre, i això l'ha posat davant d'innombrables reptes, amb projectes diversos i inesperats, tant des del punt de vista de la narrativa com de la classe de tradicions tècniques emprades. Entre les col·laboracions més importants hi ha, sens dubte, la duta a terme amb la firma francesa Baccarat, el llegat tècnic i formal de la qual explora especialment en les col·leccions “Crystal Candy” i “Faunacrystopolis”, que li van permetre fer exercicis inesperats, com mesclar ceràmica i vidre, en diversitat de grossària, textures i elaborats tallats típics d'aquesta manufactura, així com una mescla de motius híbrids entre fruites i gemmes o animals. El resultat és d'una riquesa visual impactant que es basa en un ús profús del color i de la capacitat òptica del material per a emetre reflexos. Un tipus de treball molt diferent és la sèrie d'escultures en vidre bufat i tallat a mà de contrastats colors brillants anomenada “Afrikando”, en què es busca, amb la tècnica tradicional veneciana, fer unes peces basades en l'estètica folklòrica i tribal de les tribus africanes des de Mali fins a Somàlia.

Siempre interesado en explorar los materiales nobles con los que ha trabajado el hombre desde tiempos inmemoriales, Jaime Hayon ha realizado interesantes trabajos en el campo del cristal, lo que le ha puesto delante innumerables retos, con proyectos diversos e inesperados tanto desde el punto de vista de la narrativa como del tipo de tradiciones técnicas empleadas. Entre las colaboraciones más importantes está sin duda la llevada a cabo con la firma francesa Baccarat, cuyo legado técnico y formal explora en especial en las colecciones “Crystal Candy” y “Faunacrystopolis”, que le permitieron hacer ejercicios inesperados como mezclar cerámica y cristal, en diversidad de espesor, texturas y elaborados tallados típicos de esa manufactura, así como una mezcla de motivos híbridos entre frutas y gemas o animales. El resultado es de una riqueza visual impactante que se apoya en un uso profuso del color y de la capacidad óptica del material para emitir reflejos. Un tipo de trabajo muy diferente es la serie de esculturas en cristal soplado y tallado a mano de contrastados colores brillantes llamada “Afrikando” en el que se busca, con la técnica tradicional veneciana, el hacer unas piezas basadas en la estética folclórica y tribal de las tribus africanas desde Mali a Somalia.

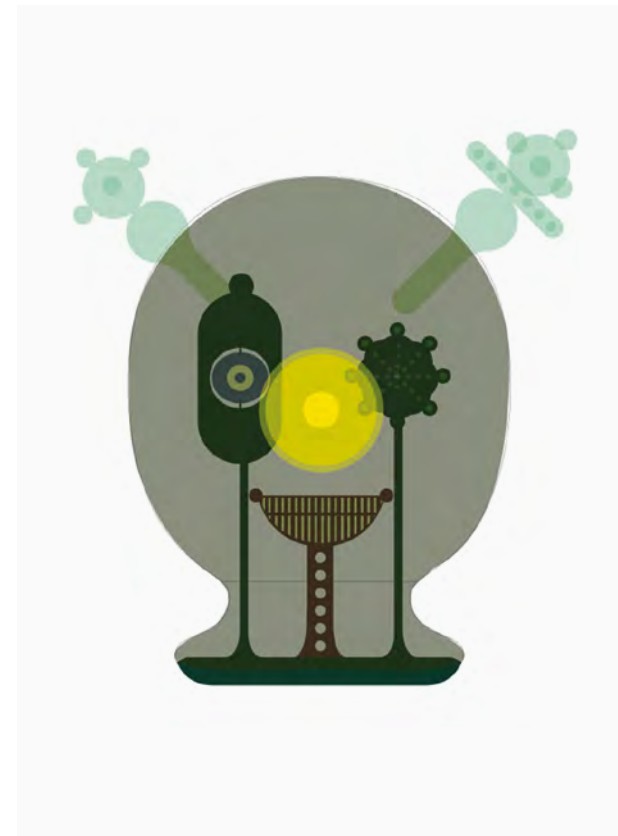
Forever interested in exploring noble materials with which mankind has worked since time immemorial, Jaime Hayon has created interesting works in the world of glass. This has presented him with innumerable challenges in diverse, unexpected projects both from the point of view of the narrative and the type of technical traditions used. Among the most important collaborations is undoubtedly the one carried out with the French firm Baccarat, whose technical and formal legacy he explored most especially in the “Crystal Candy” and “Faunacrystopolis” collections, which allowed him to carry out unexpected exercises such as blending ceramics and glass, with diversity in thickness, textures and elaborate carvings typical of that kind of manufacture, as well as a mixture of hybrid motifs including fruit, gems and animals. The result is an impressive visual richness that is backed by a profuse use of colour and the optical capacity of the material to give off reflections. A very different type of work, however, is seen in the series of sculptures in blown and hand-carved glass in contrasting bright colours called “Afrikando” in which, using the traditional Venetian technique, the intention is to make pieces based on the folkloric and tribal aesthetics of African tribes from Mali to Somalia.

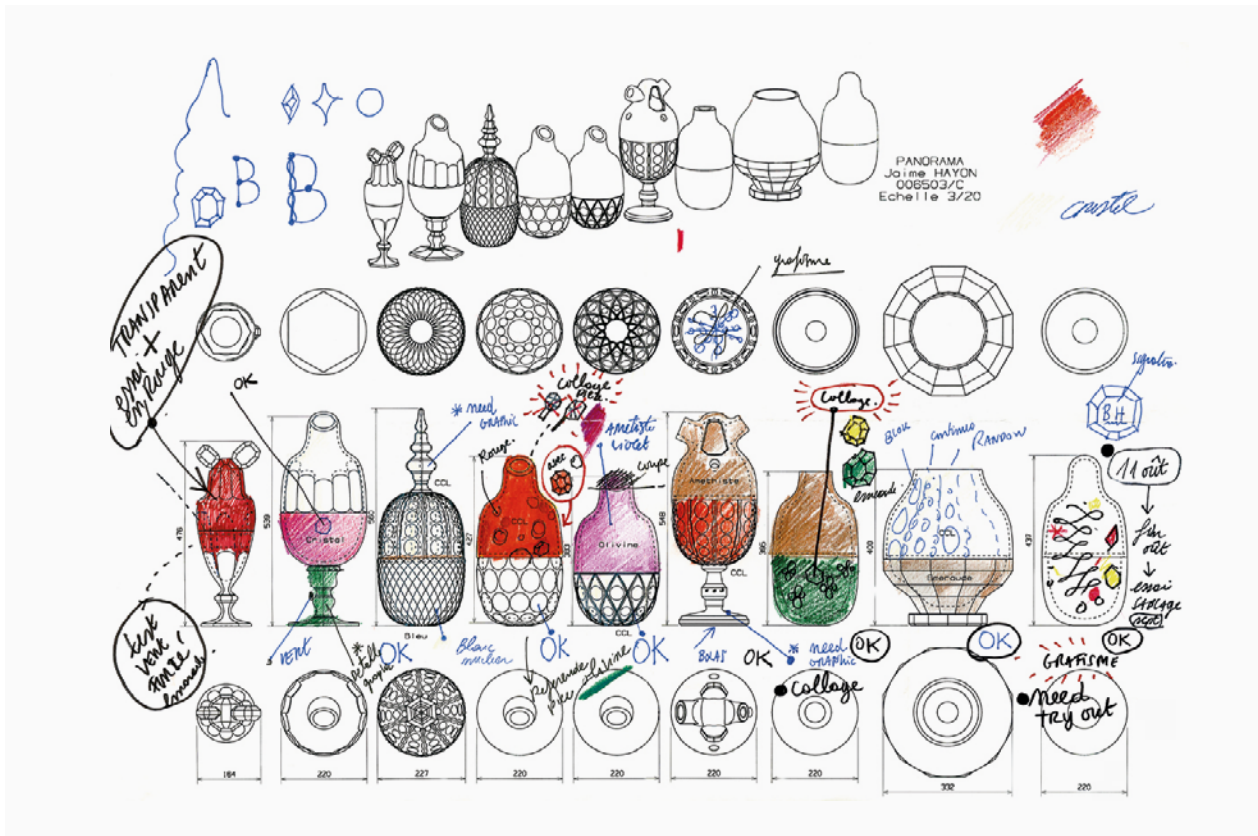

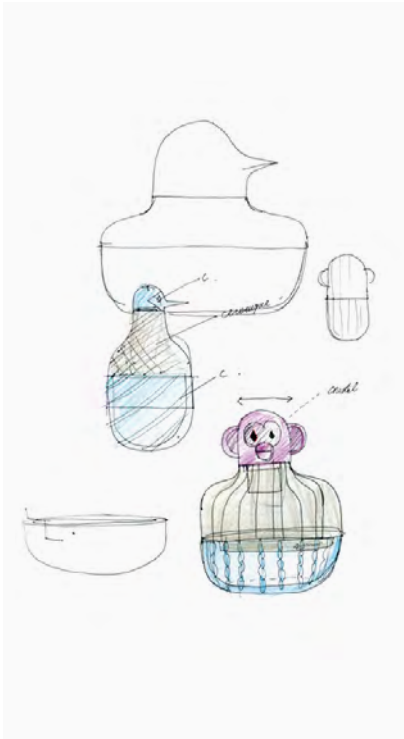
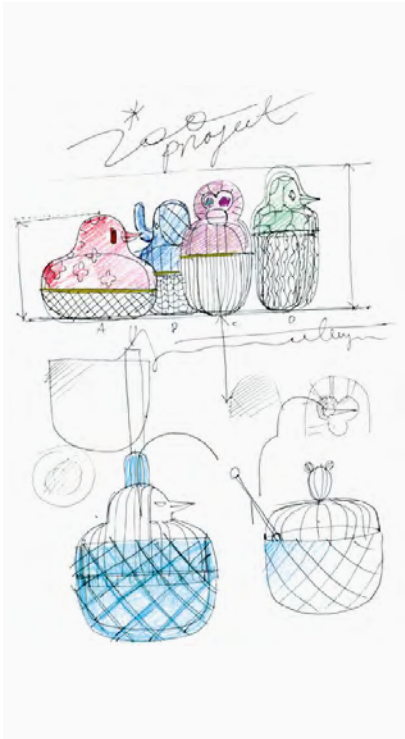
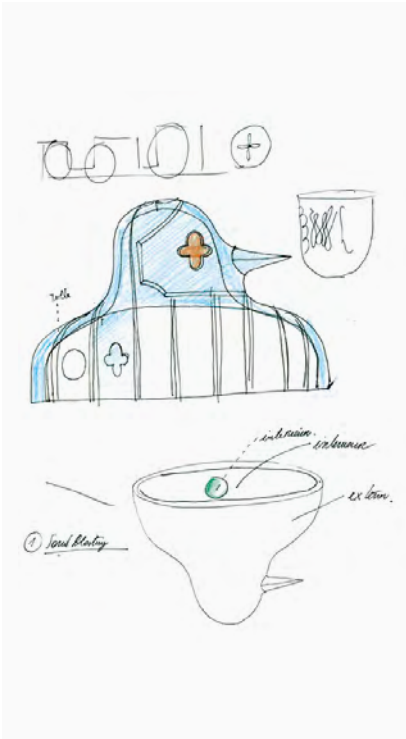
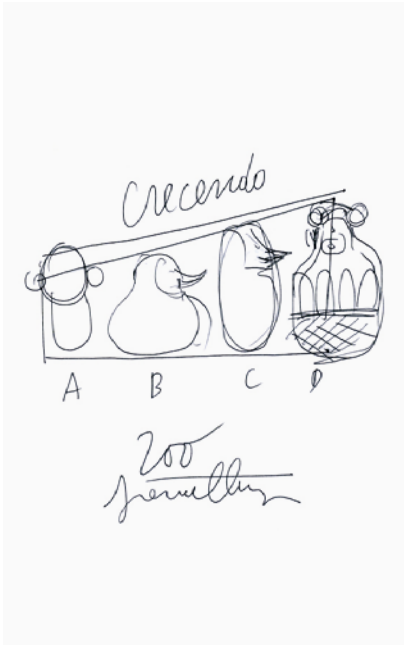

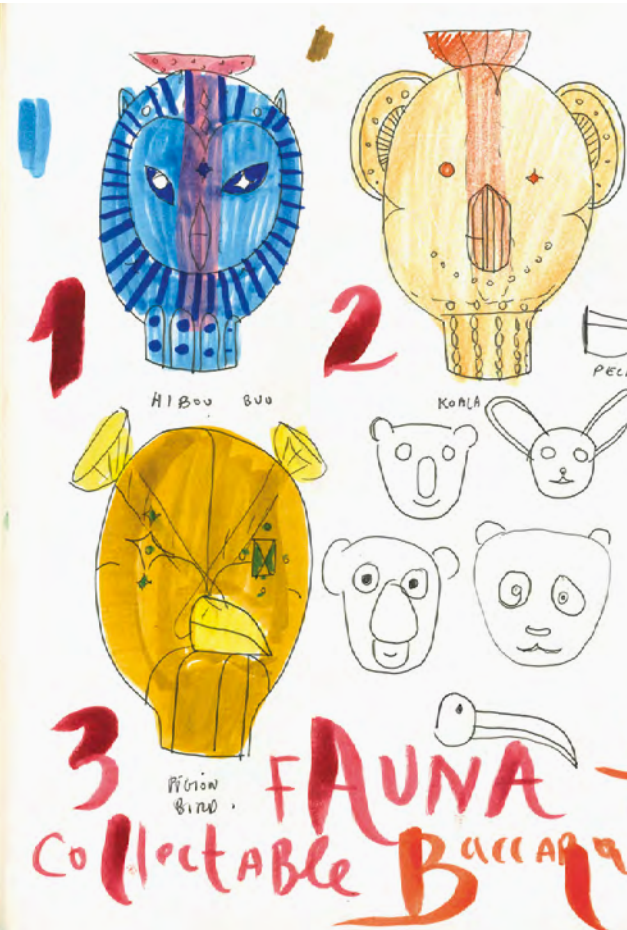
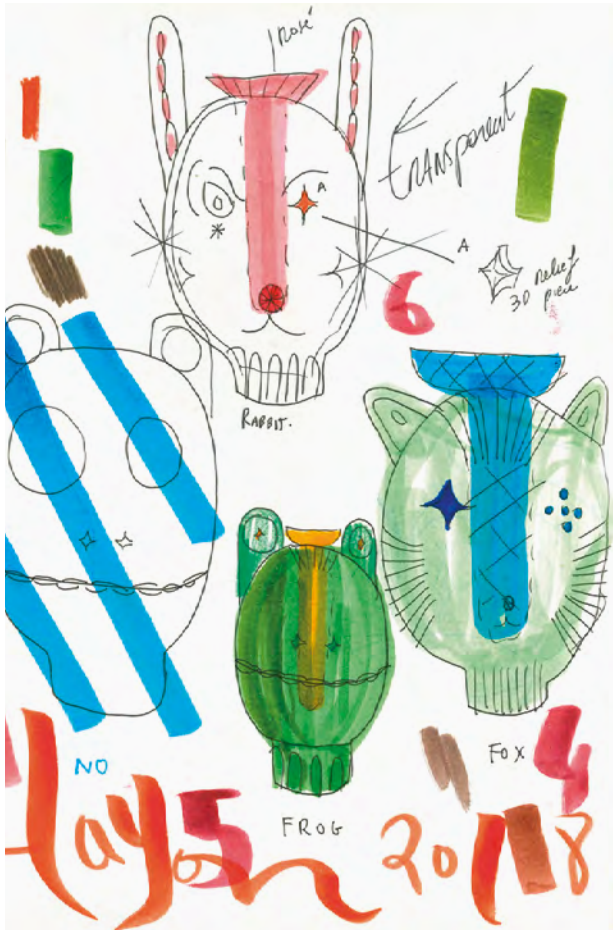

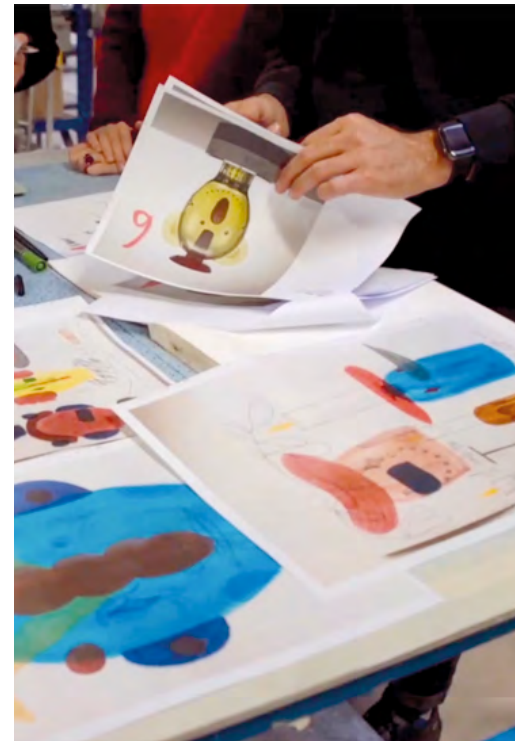

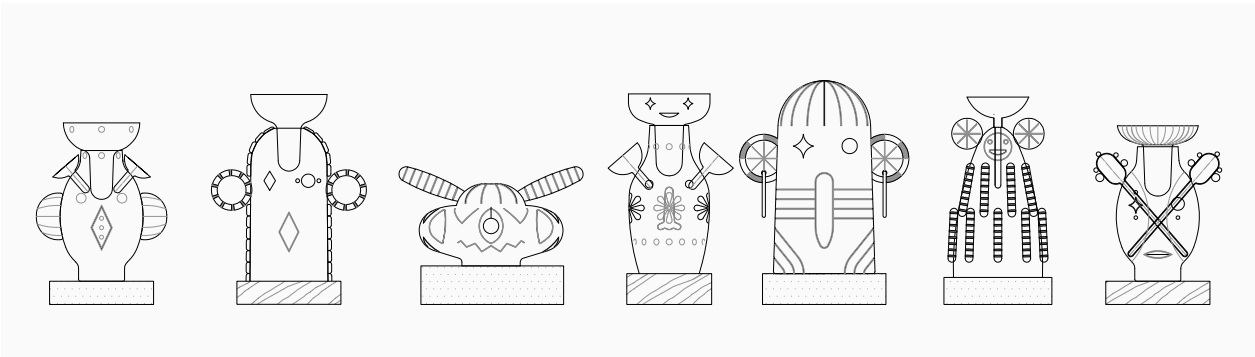

Ceramic Room

6

La ceràmica ha sigut una de les matèries més transitades per Jaime Hayon des del principi de la seua carrera, el caldo de cultiu propici per a experimentar en les seues idees amb llibertat de cap i de mans, usant variants que van des de la senzilla terracota a les refinades porcellanes, un fet que li ha permés molts diferents registres i resultats. En aquest treball va ser especialment important la seua relació amb Italo Bosa, la primera persona que va creure en els seus projectes artístics i amb qui va descobrir aquest món de la ceràmica. Bosa li ha permés arriscar, treballant en una forma d'expressió afí a la seua desbordant creativitat, ha pogut explorar no sols en les formes sinó també en la riquesa d'elements gràfics que decoren les peces a través de l'ús del blanc i negre, el color i els acabats metàl·lics. Més tard va fer una immersió en els tallers Valencians de Lladró, on va estudiar la minuciosa execució artesanal amb la qual allí s'executen les figures de porcellana. Per a la col·lecció "Fantasy" va usar exactament les mateixes tècniques artesanals de la marca i va aportar un nou llenguatge que transmet aire fresc a aquesta classe de colleccionisme de figures de ceràmica decorativa. Tradicionals temes, com les escenes familiars típiques de la firma, són interpretats en clau contemporània, però al seu torn impregnats dels tints surrealistes que caracteritzen el seu imaginari i afegint amb humor reproduccions dels seus propis dissenys (la làmpada Josephine o les butaques de BD). El pollastre verd que hem vist a l'entrada representa la màxima expressió d'aquesta imaginació desbordant, onírica i desinhibida. Recentment ha realitzat per a Lladró la peça "Embraced", de caràcter emotiu, que es refereix a l'auto-acaronament, a l'amor propi, a voler-se, cuidar-se, una figura que s'abraça a si mateixa.

Aquesta tradició europea contrasta amb l'oriental, que va suposar per a ell un repte quan es va enfrontar a la realització en 2010 d'una col·lecció amb la tradicional manufactura de porcellana japonesa Kutani Choemon. Va descobrir allí el treball manual, sense motles ni tampoc “calcs” per als detalls gràfics, sempre usant tècniques ancestrals de pinzell gruixut. La porcellana Kutani té un aspecte decoratiu que ha de contar històries, per això el dissenyador va fer un diari de les seues experiències japoneses per a transmetre-les a través de gràfiques on es mesclen les originals amb les del seu propi diari, la qual cosa els aporta un toc molt personal.

CAS

La cerámica ha sido una de las materias más transitadas por Jaime Hayon desde el principio de su carrera, el caldo de cultivo propicio para experimentar en sus ideas con libertad de cabeza y de manos, usando variantes que van desde la sencilla terracota a las refinadas porcelanas, algo que le ha permitido muy distintos registros y resultados. En este trabajo fue especialmente importante su relación con Italo Bosa, la primera persona que creyó en sus proyectos artísticos y con quien descubrió este mundo de la cerámica. Bosa le ha permitido arriesgar, trabajando en un modo de expresión afín a su desbordante creatividad, ha podido explorar no sólo en las formas sino también en la riqueza de elementos gráficos que decoran las piezas a través del uso del blanco y negro, el color y los acabados metálicos. Más tarde hizo una inmersión en los talleres Valencianos de Lladró estudiando la minuciosa ejecución artesanal con la que allí se ejecutan las figuras de porcelana. Para la colección “Fantasy” usó exactamente las mismas técnicas artesanales de la marca aportando un nuevo lenguaje que transmite aire fresco a ese tipo de coleccionismo de figuras de cerámica decorativa. Tradicionales temas, como las escenas familiares típicas de la firma, son interpretados en clave contemporánea, pero a su vez impregnados de los tintes surrealistas que caracterizan su imaginario y añadiendo con humor reproducciones de sus propios diseños (la lámpara Josephine o los sillones de BD). El pollo verde que vimos a la entrada representa la máxima expresión de esa imaginación desbordante, onírica y desinhibida. Recientemente ha realizado para Lladró la pieza “Embraced”, de carácter emotivo, que se refiere al auto-mimo, al amor propio, a quererse cuidarse, una figura que se abraza a sí misma.

Esta tradición europea contrasta con la oriental, que supuso para él un reto cuando se enfrentó a la realización en 2010 de una colección con la tradicional manufactura de porcelana japonesa Kutani Choemon. Descubrió allí el trabajo manual, sin moldes ni tampoco “calcos” para los detalles gráficos, siempre usando técnicas ancestrales de pincel grueso. La porcelana Kutani, tiene un aspecto decorativo que tiene que contar historias, por ello, el diseñador hizo un diario de sus experiencias japonesas para transmitir las a través de gráficas donde se mezclan las originales con las de su propio diario, lo que les aporta un toque muy personal.

Ceramics have been one of Jaime Hayon's most visited materials since the outset of his career, a propitious breeding ground for experimenting with his ideas with a freedom of the mind and hands, using variants ranging from simple terracotta to refined porcelain, which has allowed for very different registers and results. In this work, his relationship with Italo Bosa was particularly important, as the first person who believed in his artistic projects and with whom he discovered this world of ceramics. Bosa allowed him to take risks. Working in a way of expression akin to his boundless creativity, he has been able to explore not only the forms but also the richness of graphic elements that decorate the pieces by using black and white, colour and metallic finishes. He later immersed himself in the Valencian workshops of Lladró, studying the meticulous craftsmanship with which porcelain figures are made there. As for the "Fantasy" collection, he used exactly the same artisanal techniques as the brand, contributing a new language to breathe fresh air into this type of collectable decorative ceramic figures. Traditional themes, such as the family scenes typical of the firm, are interpreted in a contemporary vein, but at the same time they are infused with the surrealist hues that characterise his imaginary world, humorously adding reproductions of his own designs (the Josephine lamp and the BD armchairs). The green chicken that we saw at the entrance represents the utmost expression of that overflowing, dreamlike and unfettered imagination. He has recently made the piece *Embraced* for Lladró. This is emotional in nature, referring to self-pampering, self-love and wanting to take care of oneself, with a figure hugging itself.

This European tradition contrasts with the Eastern one, which was a challenge for him in 2010 when he took on the task of creating a collection with the traditional Japanese porcelain manufacturer Kutani Choemon. There he discovered manual work, without moulds or "calques" for graphic details, always using ancient techniques with a thick brush. The Kutani porcelain firm has a decorative side that has to tell stories. For this reason, the designer kept a diary of his Japanese experiences so as to transmit them through graphics where the originals blend in with those of his own diary, giving them a very personal touch.

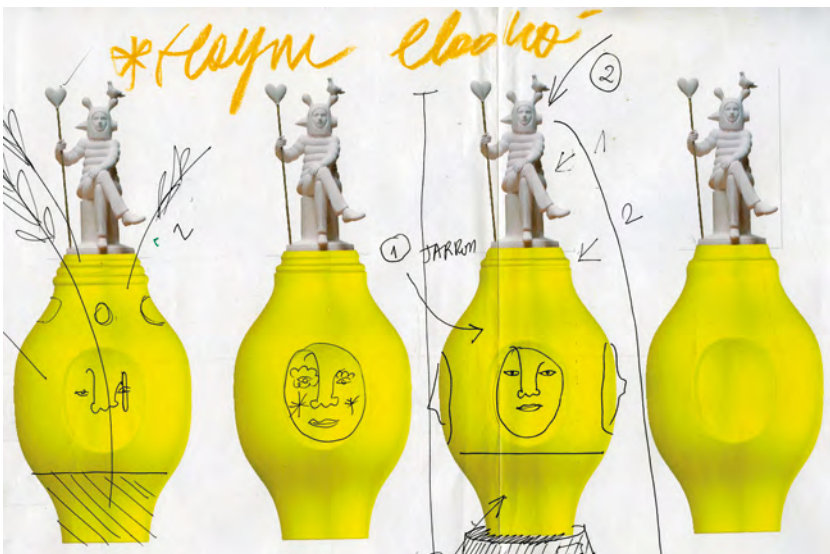

The Love Explosion · Lladró
The Rocking Chicken Ride · Lladró

Conversation vase · Lladró · València · 2008

Embraced · Lladró · València · 2022

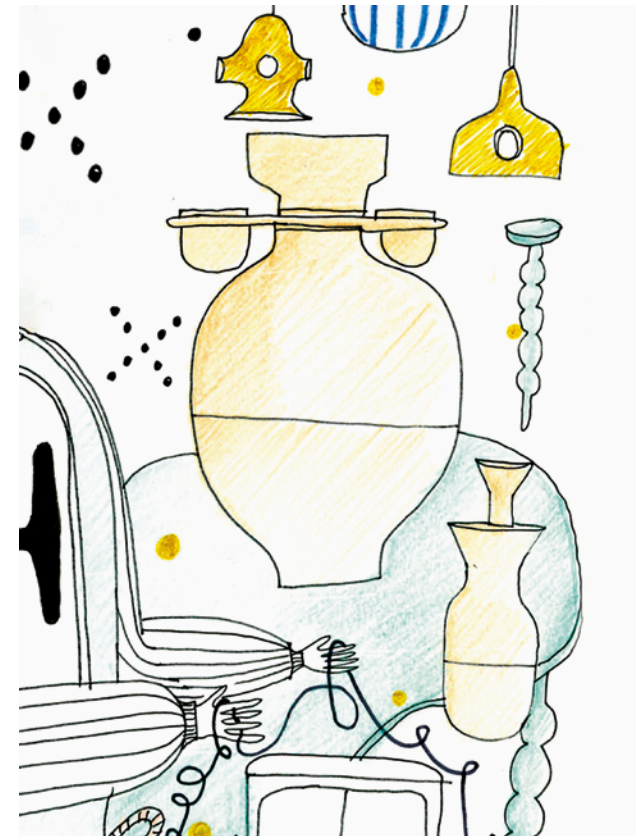
The Clown · Lladró · 2008

Clown with mirror · Bosa · Italy · 2008

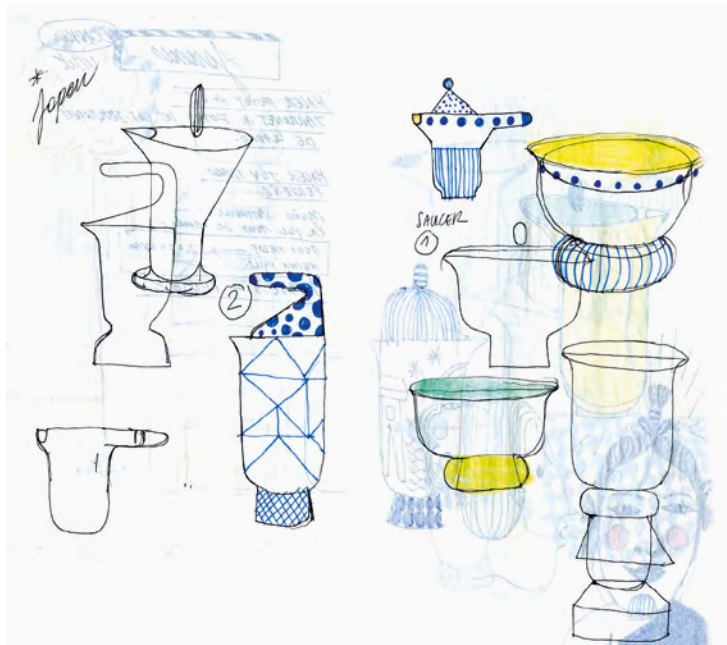

Terracotta OA vases · Hayon Edition · 2011

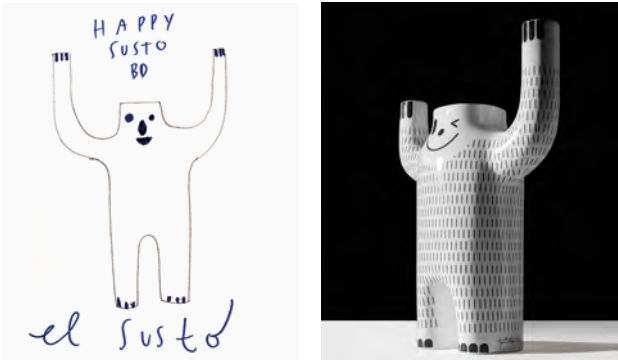

Happy Susto
BD Barcelona · 2017

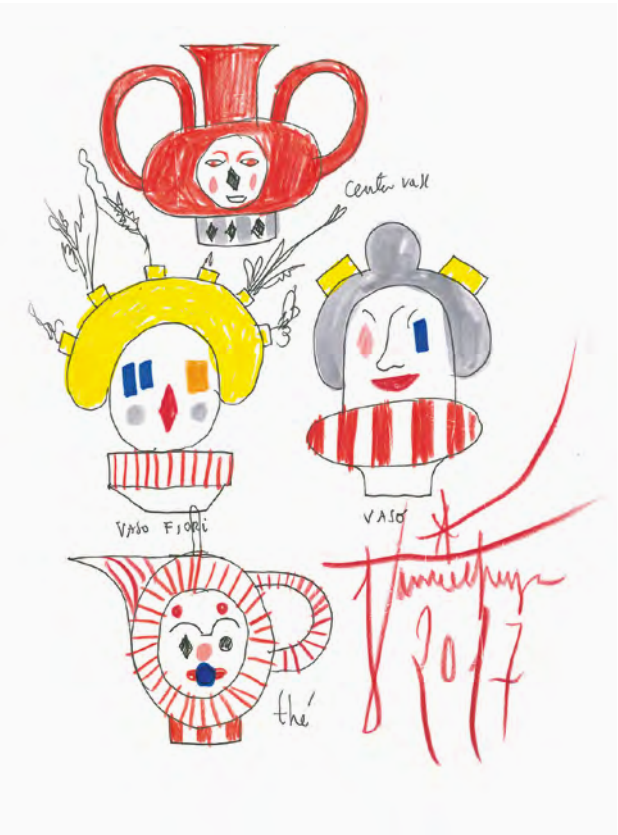
Happy Yeti
BD Barcelona · 2019

Gardenias Vases · BD Barcelona · 2013

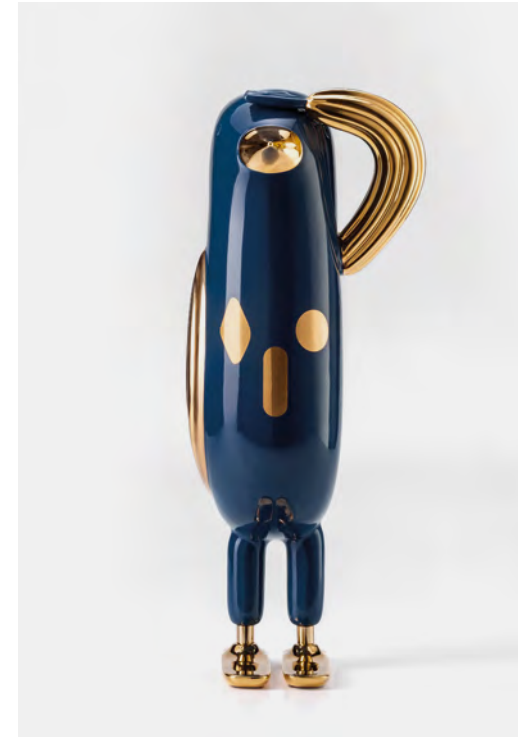
Theatre Hayon · Bosa · Italy · 2020

Pinochietto
Bosa · Italy · 2019

Hope Bird · Bosa · Italy · 2019

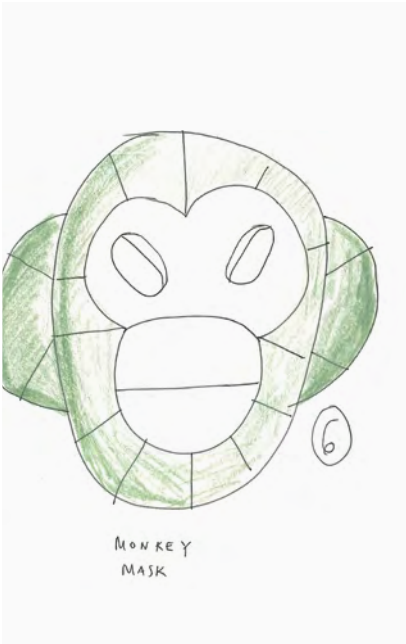
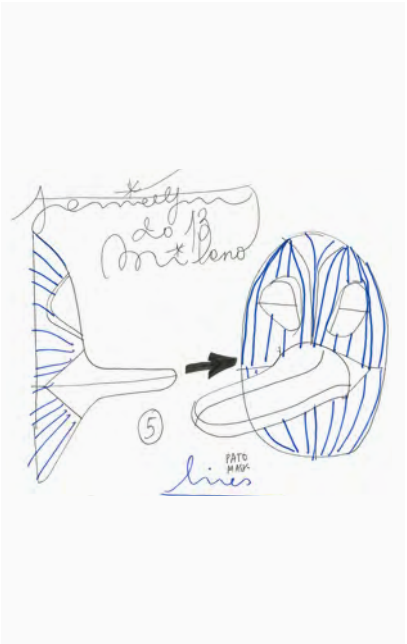
Atomo (Baile collection)
Bosa · Italy · 2020

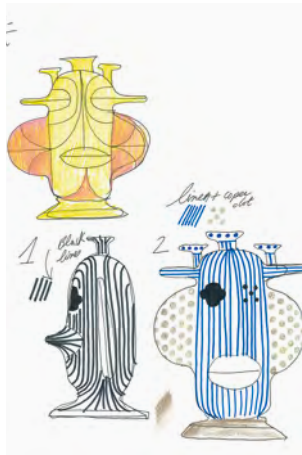
King vase (Baile collection)
Bosa · Italy · 2020

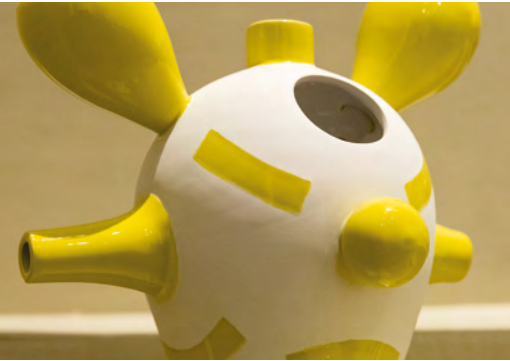
MaskHayon (Baile collection)
Bosa · Italy · 2020

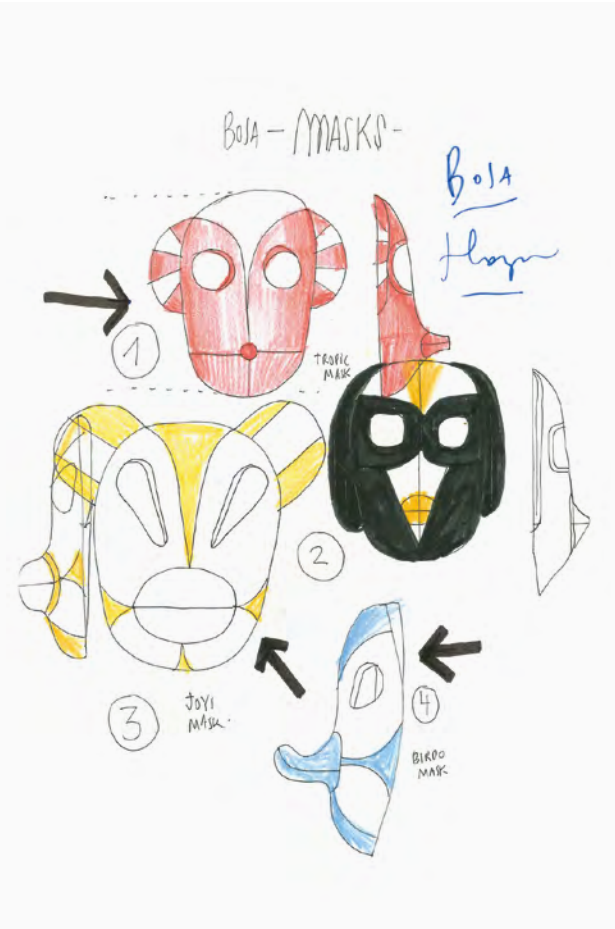
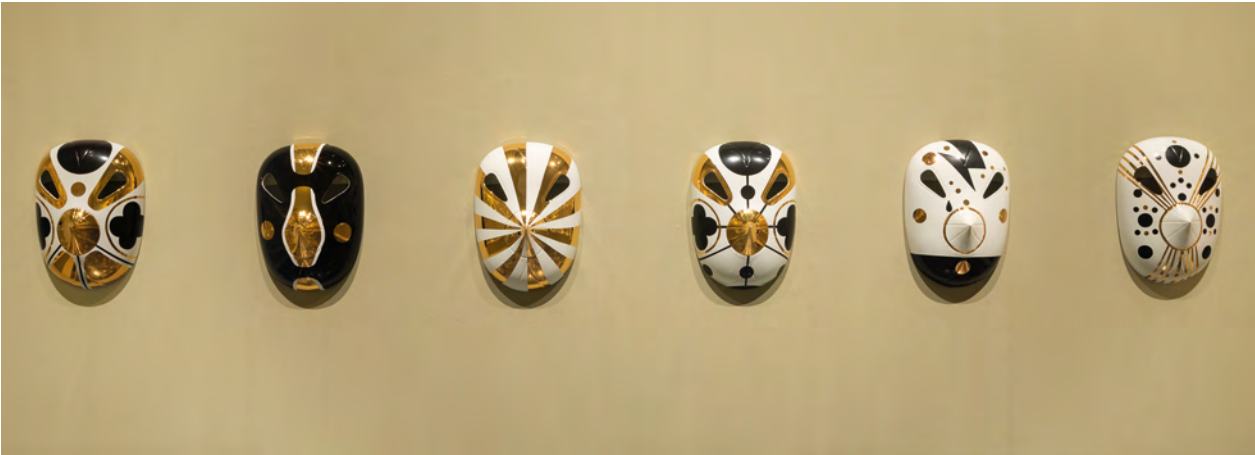
Multivaso (Baile collection) · Bosa · Italy · 2020

Vase · Hayon Edition · 2007

Hayon Masks · Hayon Edition · 2008

Cabinet of Curiosities

7

Els gabinets de curiositats són presents en la cultura europea des del segle XVI i consistien en col·leccions d'objectes extraordinaris que contaven històries de descobriments, objectes rars o esotèrics, plantes, animals exòtics, pintures, insectes, artefactes, petxines, relíquies, esquelets, fòssils, llibres... No debades es van anomenar també “sales de les meravelles” i van ser sempre un exponent de la curiositat irrefrenable del col·leccionista, que mostrava en aquests la diversitat dels seus interessos personals, com una carta de presentació davant del món. A Jaime Hayon sempre l'ha fascinat aquest assumpte i ell mateix ha exercit sempre la tasca d'un recol·lector contemporani que registra el seu pas pel món recollint “meravelles” que expliquen la seua existència, les coses que l'estimulen i el motiven, el sorprenen o l'intriguen. El seu “cabinet of curiosities” és com una rebotiga de la seua obra: s'hi troben xicotets models, prototips, llibres, objectes estranys o divertits, records de viatge, coses en definitiva que inspiren i nodreixen el seu treball. Xicotets objectes de la seua creació com ara làmpades, pitxers, candelers, penjadors, coberts, tovalloners, pinces, obridors, mantes, plats, fonts, ensaladeres, tasses o gerretes, completen aquest compendi personal que s'explica per si sol després de l'observació de tots aquests elements que han despertat la seua curiositat.

Los gabinetes de curiosidades están presentes en la cultura europea desde el siglo XVI y consistían en colecciones de objetos extraordinarios que contaban historias de descubrimientos, objetos raros o esotéricos, plantas, animales exóticos, pinturas, insectos, artefactos, conchas, reliquias, esqueletos, fósiles, libros... No por nada se llamaron también “salas de las maravillas” y fueron siempre un exponente de la curiosidad irrefrenable del coleccionista, que mostraba en ellos la diversidad de sus intereses personales, como una carta de presentación ante el mundo. A Jaime Hayon siempre le ha fascinado este asunto y él mismo ha ejercido siempre la tarea de un recolector contemporáneo que registra su paso por el mundo recogiendo “maravillas” que explican su existencia, las cosas que le estimulan y le motivan, le sorprenden o le intrigan. Su “cabinet of curiosities” es como una trastienda de su obra, en él se encuentran pequeños modelos, prototipos, libros, objetos extraños o divertidos, recuerdos de viaje, cosas en definitiva que inspiran y nutren su trabajo. Pequeños objetos de su creación como lámparas, Jarrones, candeleros, colgadores, cubiertos, servilleteros, pinzas, abrebotellas, mantas, platos, fuentes, ensaladeras, tazas o jarritas, completan este compendio personal que se explica por sí sólo tras la observación de todos esos elementos que han despertado su curiosidad.

Cabinets of curiosities have been around in European culture since the 16th century. They consisted of collections of extraordinary objects that told stories of discoveries, rare or esoteric objects, plants, exotic animals, paintings, insects, artefacts, sea shells, relics, skeletons, fossils, books, etc. There is good reason why they were also called “rooms of wonders”, and they always acted as an expression of the collector’s irrepressible curiosity, who used them to show the diversity of their personal interests, like a letter of introduction to the world. Jaime Hayon has always been fascinated by this subject and he himself has always carried out the task of a contemporary collector, recording his passage through the world collecting “wonders” to explain his existence: the things that stimulate and motivate him, surprise or intrigue him. His “cabinet of curiosities” is like a back room to his work: in it there are small models, prototypes, books, strange or funny objects, travel memories...things that ultimately inspire and nurture his work. Small objects that he has created such as lamps, vases, candle holders, hangers, cutlery, napkin holders, tongs, bottle openers, blankets, plates, trays, salad bowls, cups and jugs all make up this personal compendium, which is self-explanatory after observing all of these items that have piqued his curiosity.

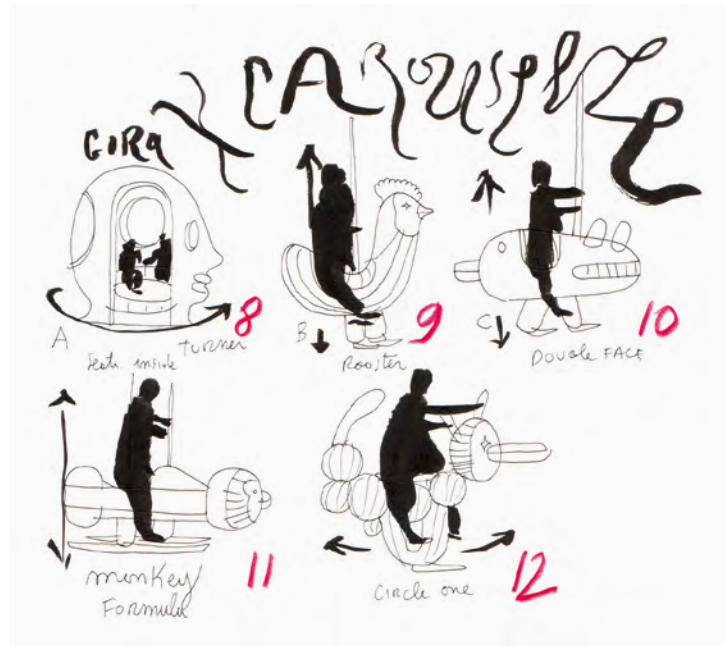
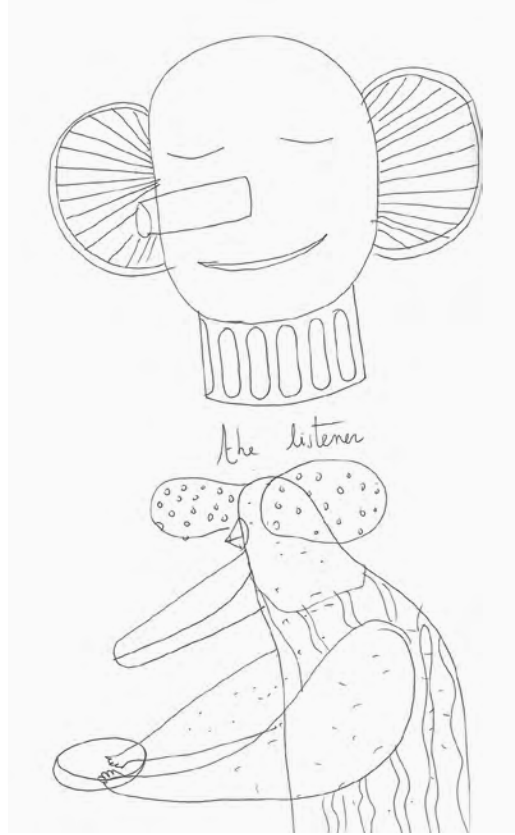

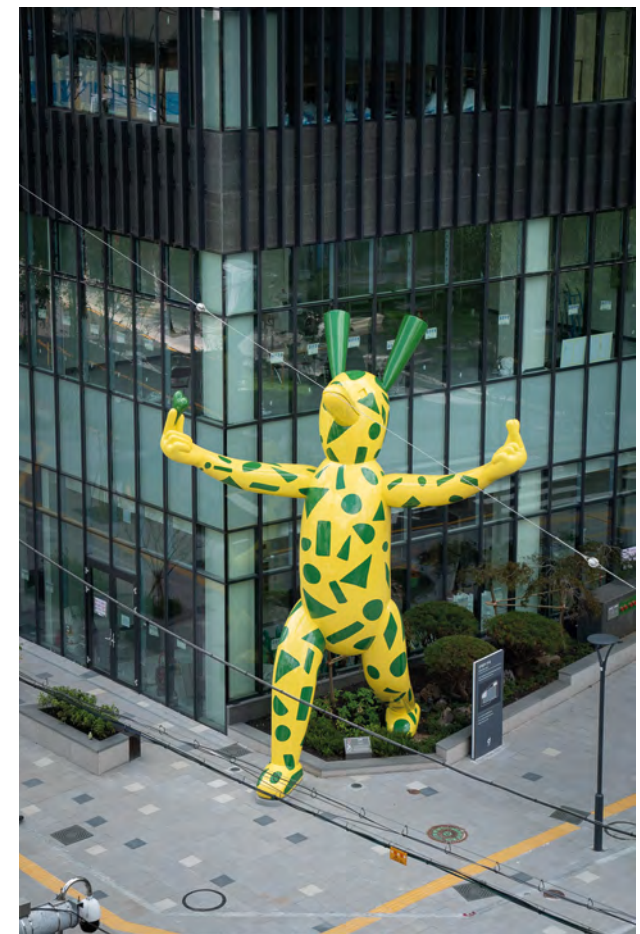
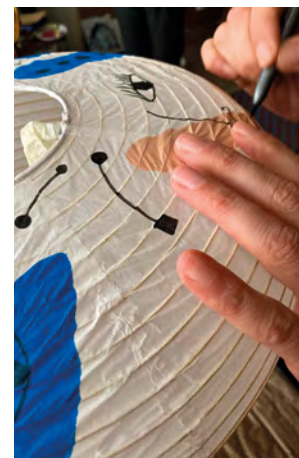
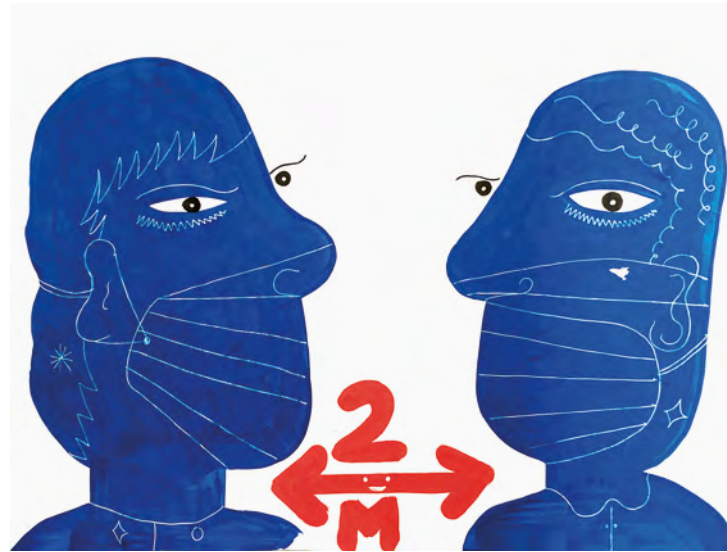
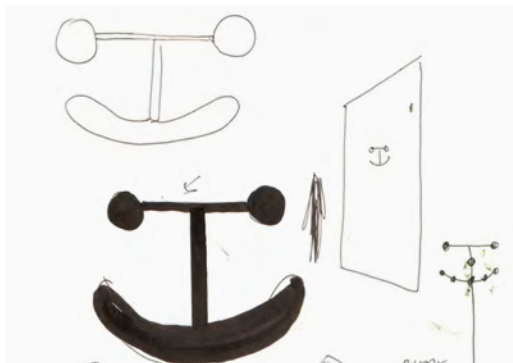

Mon Cirque

8

Un dels projectes més coneguts de Jaime Hayon en la seua investigació sobre els límits i fronteres del disseny i l'art és “Mon Cirque”, una instal·lació de 2005 en la qual una taula de sinuosos perfils fa d'escenari per a uns pitxers de porcellana convertits en personatges del món del circ, una temàtica que està molt present en el seu treball. Cada peça està feta a mà, sense motle, són figuratives i representen un personatge diferent. No obstant això, ha evitat el colorit habitual del circ i ha utilitzat, en canvi, una tonalitat monocroma que, d'una banda, potencia l'interés formal i, d'altra, fa que es reflectisquen els uns en els altres per a crear un efecte màgic i misteriós. La taula contrasta amb la funcional “Mesamachine”, dues dècades separen la seua creació i contraposen dues maneres d'enfrontar-se a una tipologia: una resolent tota classe de detalls pràctics, mentre que l'altra és quasi una escultura fantasmagòrica amb una presència que no necessita funció per a justificar-se.

Insectes, rèptils, primats, mamífers, ocells, criatures marines... els tapissos de la sèrie “Fauna” van ser creats en el TextielLab d'Amsterdam per a la seua exposició al Groninger Museum en 2013. Són sis tapissos únics, basats en una traducció exacta de dibuixos realitzats per Jaime Hayon amb llapis, retoladors, bolígrafs i pinzells, que preserven rigorosament les irregularitats i diferències de color del dibuix original. L'estructura dels tapissos s'ha aconseguit a partir d'estudiar les possibilitats de les tècniques en la forma de teixir a través de màquines de gran desenvolupament tecnològic. Estan confeccionats a partir de fils de nilons, llana, goma, cautxú i tela metàl·lica en un increïble estudi de materials que permet manipular la lluentor o el relleu, amb un control exhaustiu de tots els elements amb què es crea el dibuix i amb els quals s'aconsegueix un efecte interessant per a representar els animals.

Uno de los proyectos más conocidos de Jaime Hayon en su investigación sobre los límites y fronteras del diseño y el arte es “Mon Cirque”, una instalación de 2005 en la que una mesa de sinuosos perfiles hace de escenario para unos jarrones de porcelana convertidos en personajes del mundo del circo, una temática que está muy presente en su trabajo. Cada pieza está hecha a mano, sin molde, son figurativas y representan un personaje diferente. Sin embargo, ha evitado el colorido habitual del circo y utilizado en cambio una tonalidad monocroma, que por un lado potencia el interés formal y por otro hace que se reflejen unos en otros creando un efecto mágico y misterioso. La mesa contrasta con la funcional “Mesamachine”, dos décadas separan su creación y contraponen dos modos de enfrentarse a una tipología, una resolviendo toda clase de detalles prácticos mientras que la otra es casi una escultura fantasmagórica con una presencia que no necesita de función para justificarse.

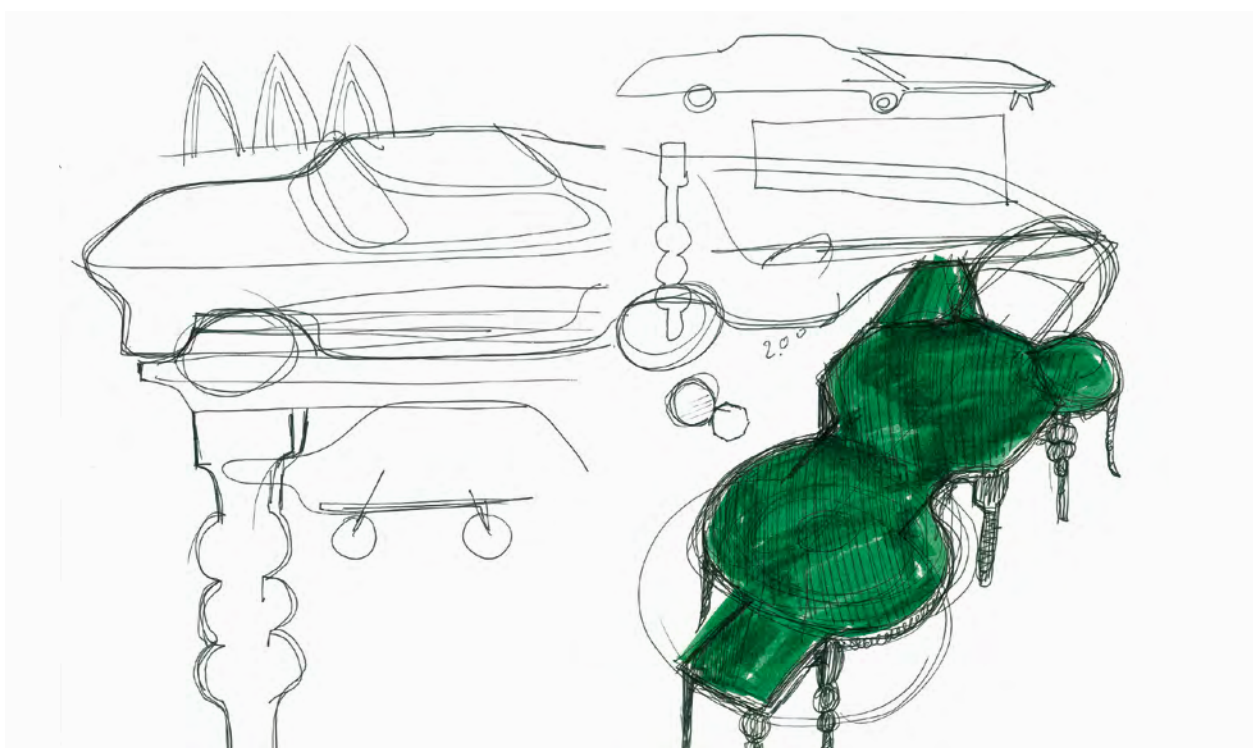
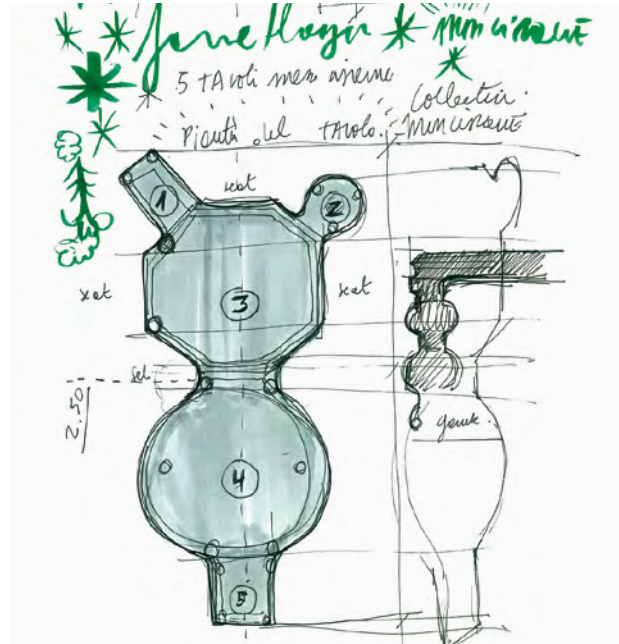
Insectos, reptiles, primates, mamíferos, pájaros, criaturas marinas... los tapices de la serie “Fauna” fueron creados en el TextielLab de Amsterdam para su exposición en el museo Groninger en 2013. Son seis tapices únicos basados en una traducción exacta de dibujos realizados por Jaime Hayon con lápices, rotuladores, bolígrafos y pinceles, preservando rigurosamente las irregularidades y diferencias de color del dibujo original. La estructura de los tapices se ha conseguido a partir de estudiar las posibilidades de las técnicas en el modo de tejer a través de máquinas de gran desarrollo tecnológico. Están realizados a partir de hilos de nylon, lana, goma, caucho y tela metálica, en un increíble estudio de materiales que permite manipular el brillo o el relieve, con un control exhaustivo de todos los elementos con los que se crea el dibujo y con los que se consigue un efecto interesante con el que representar a los animales.

One of Jaime Hayon’s best-known projects in his research on the limits and frontiers of design and art is *Mon Cirque*, an installation from 2005 in which a table with sinuous profiles acts as a stage for some porcelain vases turned into characters from the world of the circus—a theme that is very much present in his work. Each piece is handmade without a mould. They are figurative and each represent a different character. Nevertheless, he has avoided the usual colourfulness of the circus and instead used a monochrome tone, which on the one hand enhances the formal interest and on the other makes them reflect each other, creating a magical, mysterious effect. The table contrasts with the functional “Mesamachine”. Two decades separate their creation, contrasting two ways of dealing with a typology: one solving all kinds of practical details while the other is almost a phantasmagorical sculpture with a presence that does not need a function to justify itself.

Insects, reptiles, primates, mammals, birds, sea creatures...the tapestries from the “Fauna” series were created at the TextielLab in Amsterdam to be exhibited at the Groninger museum in 2013. There are six unique tapestries based on an exact translation of drawings made by Jaime Hayon with pencils, felt-tip pens, ballpoint pens and brushes, meticulously preserving the original drawing’s irregularities and differences in colour. The structure of the tapestries was achieved by studying the possibilities of the techniques in the way of weaving, using highly technologically developed machines. They are made from threads of nylon, wool, metallic fabric and synthetic and natural rubber in an incredible study of materials that allows the brightness or relief to be manipulated, with exhaustive control over all of the elements with which the drawing has been created, achieving an interesting effect with which to represent the animals.

Insects

Sea creatures

Primates

Sketch Room

9

Les restriccions del confinament van ser paradoxalment l'origen d'interessants propostes i reflexions relacionades amb la nostra manera de viure i treballar. L'American Hardwood Export Council (AHEC) va proposar a diversos dissenyadors la idea de crear una peça en fusta de cirerer i per a ells. Jaime Hayon va crear la seua taula "ideal", una taula d'usos múltiples que responia a totes les seues necessitats en aquell moment en què la seua taula es va convertir en centre de treball, de convivència familiar, de jocs o de conversació: la taula com a centre vital. La seua resposta va ser una taula flexible, versàtil com una navalla suïssa, que desplega multitud de safates i calaixos, i que té a més una part que es pot segregar i moure per a un moment de distanciament temporal. S'acompanya de tamborets i banc.

A la paret es mostren alguns dels quaderns de dibuix de Jaime Hayon amb la idea de donar a conèixer l'ànima del seu treball, el germen dels seus projectes, que sempre comencen amb aquests esbossos i que són com un registre d'idees i observacions del món quotidià interpretades amb el seu traç solt i enèrgic, ple de fantasia i humor. Més de dos-cents quaderns testimonien aquest pas del dibuix a l'objecte en tres dimensions, alhora que són eloqüents d'una actitud vital que defineix l'autor per una expressió que transmet passió, alegria, espontaneïtat i exuberància eixides d'una imaginació que funciona a tota màquina, tant si somia dormint com despert.

Las restricciones del confinamiento fueron paradójicamente el origen de interesantes propuestas y reflexiones relacionadas con nuestro modo de vivir y trabajar. El American Hardwood Export Council (AHEC) propuso a varios diseñadores la idea de crear una pieza en madera de cerezo y para ellos Jaime Hayon creó su mesa “ideal”, una mesa de usos múltiples que respondía a todas sus necesidades en ese momento en el que su mesa se convirtió en centro de trabajo, de convivencia familiar, de juegos o de conversación: la mesa como centro vital. Su respuesta fue una mesa flexible, versátil como una navaja suiza, que despliega multitud de bandejas y cajones, y que tiene además una parte que se puede segregarse y mover para un momento de distanciamiento temporal. Se acompaña de taburetes y banco.

En la pared se muestran algunos de los cuadernos de dibujo de Jaime Hayon con la idea de dar a conocer lo que es el alma de su trabajo, el germen de sus proyectos, que siempre empiezan con estos bocetos y que son como un registro de ideas y observaciones de lo cotidiano interpretadas con su trazo suelto y enérgico lleno de fantasía y humor. Más de doscientos cuadernos atestiguan ese paso del dibujo al objeto en tres dimensiones al tiempo que son elocuentes de una actitud vital que define al autor por una expresión que transmite pasión, alegría, espontaneidad y exuberancia salidas de una imaginación que funciona a toda máquina tanto si sueña dormido como despierto.

The restrictions during lockdown paradoxically led to interesting proposals and reflections related to our way of living and working. The American Hardwood Export Council (AHEC) challenged several designers with the idea of creating a piece in cherry wood, and to do so Jaime Hayon created his “ideal” table: a multi-purpose table that responded to all of his needs at that time when his table became the centre of work, family life, games and conversation: the table as a vital hub. His solution was a flexible table; one as versatile as a Swiss army knife, which unfolds with a multitude of trays and drawers, and which also has a part that can be segregated and moved for temporary distancing. It is accompanied by stools and a bench.

Some of Jaime Hayon’s sketchbooks are displayed on the wall with the idea of baring his work’s soul, the seed for his projects, which always begin with these sketches acting as a record of ideas and observations of everyday life interpreted with his loose, energetic strokes full of fantasy and humour. Over two hundred notebooks bear witness to this passage from drawing to three-dimensional object, while at the same time they are eloquent in showing a lively attitude that defines the creator through an expressiveness that conveys passion, joy, spontaneity and exuberance; outpourings of an imagination that works at full tilt whether dreaming asleep or awake.

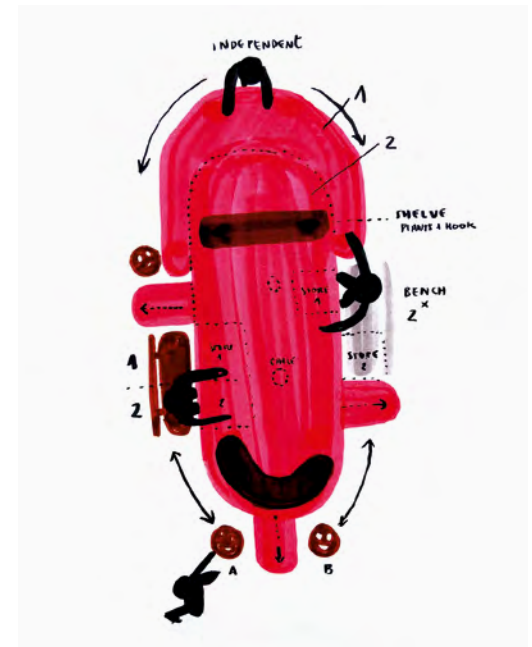
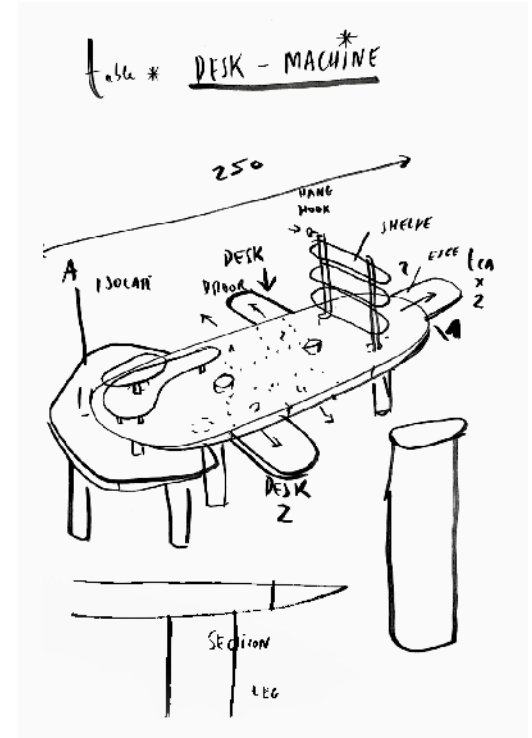
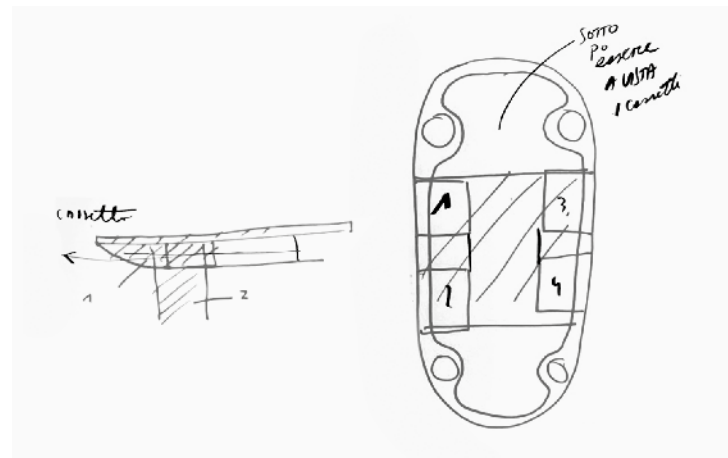
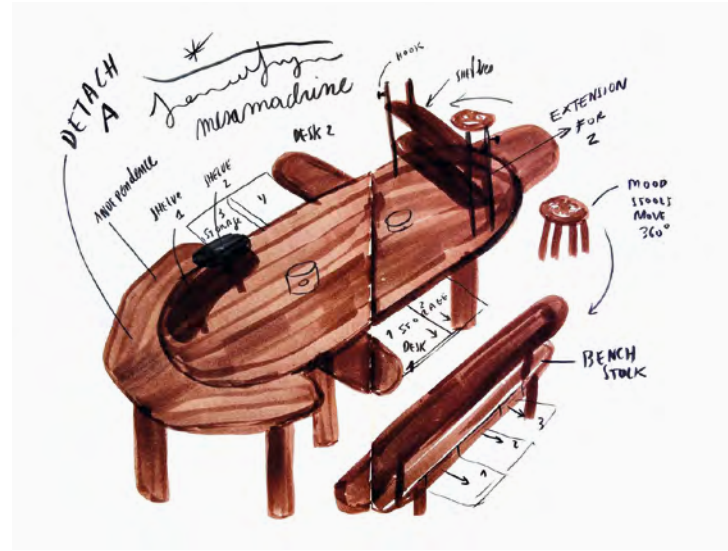

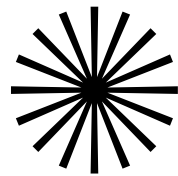
Sketchbook installation

Backstage

“Backstage” ens permet accedir al costat menys conegut del procés de producció, buscant ensenyar i explicar com els productes passen de la concepció a la realitat, a través de l’esforç i dedicació d’empresaris i artesans que conjuntament amb el dissenyador fan possible que les peces arriben a materialitzar-se. El “backstage” és la rebotiga d’aquest procés, el lloc on es revelen les referències, fonts d’inspiració i detalls de la producció que posen el procés de creació de les peces en context. Les peces apareixen reunides segons alguns criteris que destaquen en el disseny de Jaime Hayon, grups amb característiques comunes que mostren millor com es declinen diferents temes en els quals es reincideix. Aquestes temàtiques s’entenen més bé a través de quaderns de dibuixos, antics catàlegs, llibres i tota classe d’objectes que ajuden a explicar el procés creatiu i aporten llum sobre les associacions mentals de les quals sorgeixen les idees.

“Backstage” nos permite acceder al lado menos conocido del proceso de producción, buscando enseñar y explicar cómo los productos pasan de la concepción a la realidad, a través del esfuerzo y dedicación de empresarios y artesanos que conjuntamente con el diseñador hacen posible que las piezas lleguen a materializarse. El “backstage” es la trastienda de ese proceso, el lugar donde se revelan las referencias, fuentes de inspiración y detalles de la producción que ponen al proceso de creación de las piezas en contexto. Las piezas aparecen reunidas según algunos criterios que destacan en el diseño de Jaime Hayon, grupos con características comunes que muestran mejor cómo se declinan distintos temas en los que se reincide. Estas temáticas se entienden mejor a través de cuadernos de dibujos, antiguos catálogos, libros y toda clase de objetos que ayudan a explicar el proceso creativo y aportan luz sobre las asociaciones mentales de las que surgen las ideas.

Backstage enables us to look into the lesser-known side of the production process, seeking to teach and explain how products go from conception to reality, through the effort and dedication of entrepreneurs and artisans who, together with the designer, make it possible for the pieces to materialise. The backstage is the background of that process, the place where the points of reference, sources of inspiration and production details are revealed, putting the process of creating the pieces into context. The pieces are presented together, following some criteria that stand out in Jaime Hayon's design: groups with common characteristics that better demonstrate how different recurring themes are handled. These themes can be better understood through sketchbooks, old catalogues, books and all kinds of objects that help explain the creative process and shed light on the mental associations that the ideas arise from.

Form & Colour

a

A pesar que la pintura és una activitat que Jaime Hayon ha practicat des del començament de la seua carrera, va ser durant els mesos del confinament quan la va reprendre amb especial entrega i dedicació. Des d'aleshores, bona part del seu dia ha estat centrat en la pintura de gran format, i són cinc d'aquests llenços més recents els que es mostren ací. Exuberància, humor, ironia, frescor, surrealisme, una narrativa onírica, naturalesa, personatges, objectes i animals fantàstics comparteixen un escenari eixit d'aquesta olla de pressió que és la seua ment delirant, un viatge al seu propi cosmos plagat de detalls que cal descobrir. Les pintures s'enfronten a dues grans escultures realitzades en fibra de vidre lacada. En aquestes peces ha utilitzat tots els seus coneixements resultants dels seus anys de treball i experimentació amb diversos materials i tècniques per a aplicar-los d'una manera molt diferent a què ho faria en el camp del disseny. Aquestes escultures són com personatges que baixaren d'una de les pintures i adquiriren una altra dimensió física. Transmeten un aspecte crític amb el món, amb la vida, malgrat usar un colorit amable, fins i tot alegre, el que representen són personatges en certa manera fastiguejats, cansats de la lluita, aclaparats per les circumstàncies. Es tracta d'un comentari sobre l'estat del món, un aspecte crític que rares vegades sorgeix en el seu treball com a dissenyador i que en aquestes escultures es fa evident.

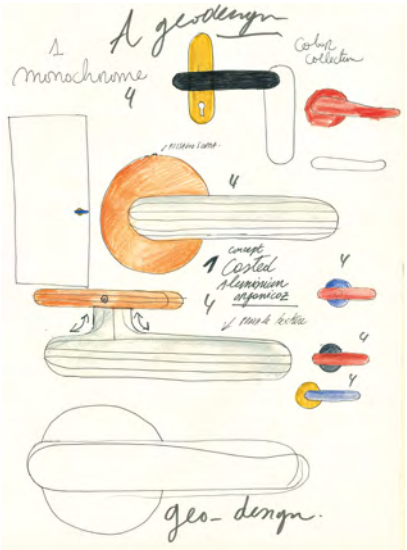
A pesar de que la pintura es una actividad que Jaime Hayon ha practicado desde el comienzo de su carrera, fue durante los meses del confinamiento cuando la retomó con especial entrega y dedicación. Desde entonces, buena parte de su día ha estado centrado en la pintura de gran formato y son cinco de esos lienzos más recientes los que se muestran aquí. Exuberancia, humor, ironía, frescura, surrealismo, una narrativa onírica, naturaleza, personajes, objetos y animales fantásticos comparten un escenario salido de esa olla a presión que es su mente delirante, un viaje a su propio cosmos plagado de detalles que es preciso descubrir. Las pinturas se enfrentan a dos grandes esculturas realizadas en fibra de vidrio lacada. En ellas ha utilizado todos sus conocimientos resultantes de sus años de trabajo y experimentación con diversos materiales y técnicas para aplicarlos de un modo muy diferente al que lo haría en el campo del diseño. Estas esculturas son como personajes que se bajaran de una de las pinturas y adquiriesen otra dimensión física. Transmiten un aspecto crítico con el mundo, con la vida, a pesar de usar un colorido amable, incluso alegre, lo que representan son personajes en cierto modo hastiados, cansados de la lucha, abrumados por las circunstancias. Se trata de un comentario sobre el estado del mundo, un aspecto crítico que rara vez surge en su trabajo como diseñador y que en estas esculturas se hace evidente.

Although Jaime Hayon has been painting since his career began, it was during the months of lockdown that he took it up with special dedication and tenacity. Since then, much of his working day has been focused on large-format paintings, and five of those most recent canvases are being displayed here. Exuberance, humour, irony, freshness, surrealism, a dreamlike narrative, nature, characters, objects and fantastic animals all share a scenario that has come out of the pressure cooker of his delirious mind, on a journey towards his own cosmos packed with details that have to be discovered. The paintings face two large sculptures made of lacquered fibreglass. In these, he has used all of the knowledge resulting from his years of work and experimentation with various materials and techniques in order to apply them in a very different way than he would in the field of design. These sculptures are like characters who have stepped out of one of the paintings into another physical dimension. They convey a critical view of the world and of life: despite using friendly, even cheerful colours, what they represent is somewhat jaded characters, tired of the struggle and overwhelmed by circumstances. It is a comment on the state of the world, a critical view that rarely surfaces in his work as a designer but which is evident in these sculptures.

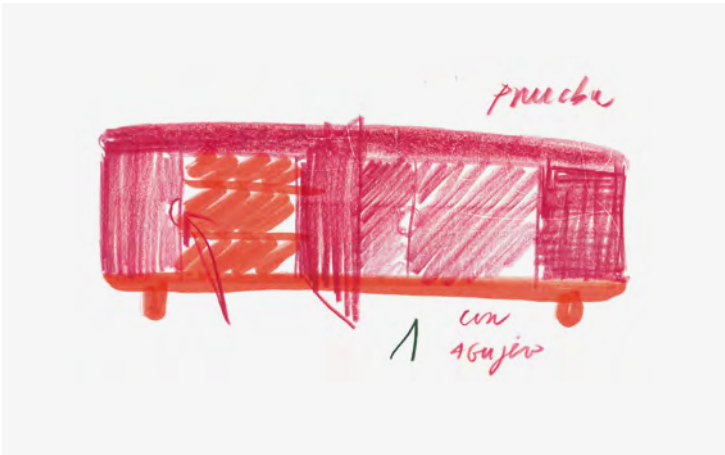
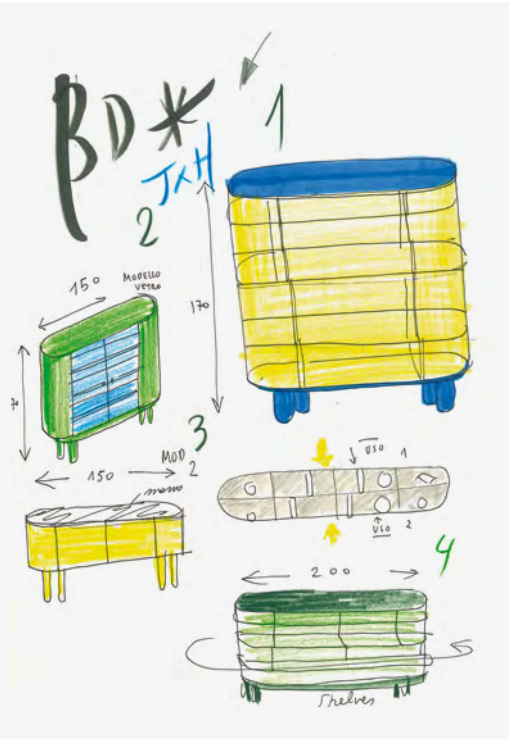

Craft & Tradition

b

El treball manual en el qual l'excel·lència és la clau —un treball en què l'“homo faber” (l'home que fa o fabrica) és al centre de la producció i adquireix una importància extrema en la manera en què, com a societat, valorem els nostres objectes—, ha sigut un dels temes centrals en la trajectòria de Jaime Hayon. D'una banda, perquè és una expressió cultural que ens connecta amb la nostra història, però d'una altra, perquè aporta valor als objectes en termes d'humanitat, emoció i diversitat. Hayon pretén potenciar, amb intel·ligència i sensibilitat, el savi ús dels elements que ofereix l'artesa d'una manera creativa i sorprenent, amb freqüència portant aquesta destresa artesanal fins a límits inesperats, trobant l'equilibri entre el respecte a la tradició i el buit on és possible la innovació. La reinvençió de la tradició a partir de l'expert domini d'un material característic de la vida mediterrània és l'exercici que va dur a terme amb l'empresa Expormim. Amb el rotang com a punt de partida, va dissenyar en 2014 “Frames”, una butaca que incorpora un nou mètode de treballar el material, amb un innovador canvi en la tècnica tradicional. Es tracta de diversos marcs que acaben muntant una cadira, una manera molt diferent de treballar el vímet, ja que el motle de cadascun d'aquests marcs és el que fa que es puguin assemblar després a través de xicotets bastons, també de vímet, sense haver d'utilitzar la tradicional corda. Una altra artesania tradicional en la qual Hayon ha fet incursió és la indústria tèxtil, com es veu en el seu tapís “Silhouette” en el qual amb la tècnica del brodat sobre kilim, fet a l'Afganistan, introdueix subtilment el color a través de xicotets elements distintius que ajuden a interpretar cadascuna de les nou cares que es distribueixen en diferents angles perquè la peça es pugui veure des de qualsevol perspectiva.

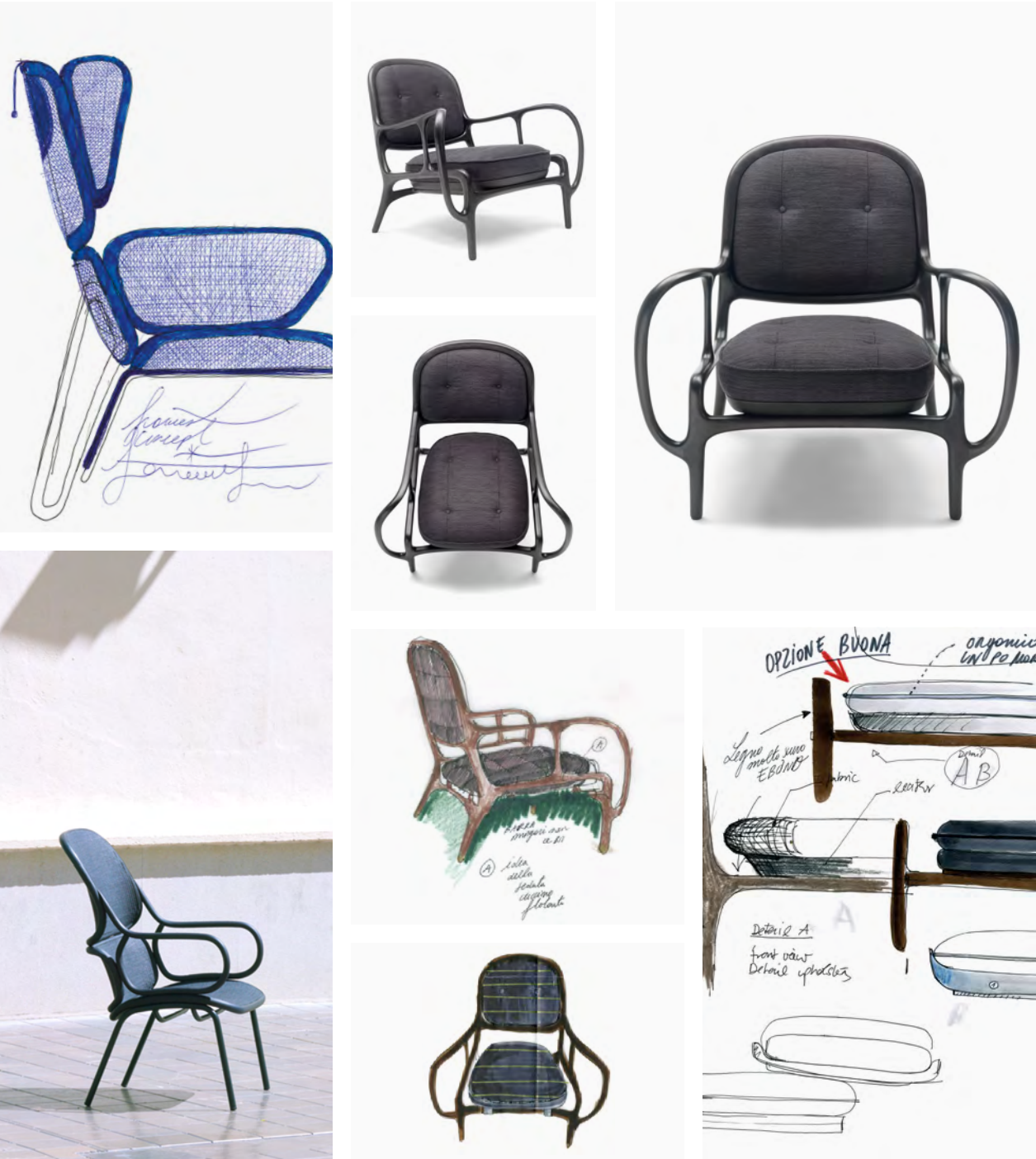
El trabajo manual en el que la excelencia es la clave -un trabajo en el que el “homo faber” (el hombre que hace o fabrica) está en el centro de la producción adquiriendo una importancia extrema en el modo en que como sociedad valoramos nuestros objetos-, ha sido uno de los temas centrales en la trayectoria de Jaime Hayon. Por un lado, porque es una expresión cultural que nos conecta con nuestra historia, pero por otro porque aporta valor a los objetos en términos de humanidad, emoción y diversidad. Hayon pretende potenciar, con inteligencia y sensibilidad, el sabio uso de los elementos que ofrece el artesano de una manera creativa y sorprendente, con frecuencia llevando esa destreza artesanal hasta límites inesperados, encontrando el equilibrio entre el respeto a la tradición y el hueco en el que es posible la innovación. La reinención de la tradición a partir del experto dominio de un material característico de la vida mediterránea es el ejercicio que llevó a cabo con la empresa Expormim. Con el ratán como punto de partida, diseñó en 2014 “Frames”, una butaca que incorpora un nuevo método de trabajar el material, con un innovador cambio en la técnica tradicional. Se trata de varios marcos que acaban montando una silla, una manera muy diferente de trabajar el mimbre ya que el molde de cada uno de esos marcos es lo que hace que se puedan ensamblar luego a través de pequeños bastones también de mimbre sin tener que utilizar la tradicional cuerda. Otra artesanía tradicional en la que Hayon ha hecho incursión es en la industria textil, como se ve en su tapiz “Silhouette” en el que con la técnica del bordado sobre kilim, realizado en Afganistán, introduce sutilmente el color a través de pequeños elementos distintivos que ayudan a interpretar cada una de las nueve caras que se distribuyen en diferentes ángulos para que la pieza se pueda ver desde cualquier perspectiva.

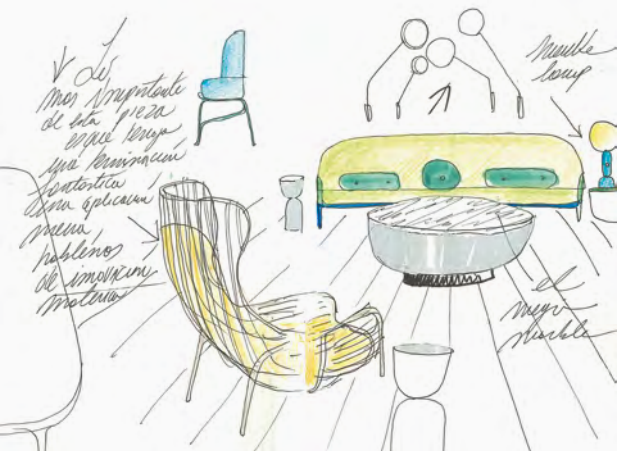
Manual work in which excellence is crucial has been one of the central themes in Jaime Hayon’s career. It is work in which *homo faber* (man who makes or manufactures) is at the centre of production, acquiring extreme importance in the way in which we as a society value our objects. On the one hand, this is because it is a cultural expression that connects us with our history, but on the other, because it contributes value to objects in terms of humanity, emotion and diversity. With intelligence and sensitivity, Hayon aims to enhance the wise use of the elements provided by craftspeople in a creative and surprising way, often taking that craftsmanship to unexpected limits, finding the balance between respect for tradition and the gap in which innovation is possible. With the company Expormim, he reinvented a tradition based on expert mastery of a material characteristic in Mediterranean life. Using rattan as a starting point, in 2014 he designed “Frames”, an armchair that uses a new method of working with the material, applying an innovative change to the traditional technique. It consists of several frames that end up assembling a chair. This is a very different way of working with wicker, since the mould for each of these frames is what makes it possible to assemble them later using small canes, also made of wicker, without having to use the traditional string. Another traditional craft into which Hayon has made an incursion is in the textile industry, as seen in his “Silhouette” tapestry. Here, with the technique of embroidery on kilim made in Afghanistan, he subtly introduces colour through small distinctive elements that help to interpret each of the nine faces that are set at different angles so that the piece can be seen from any perspective.

History & Culture

c

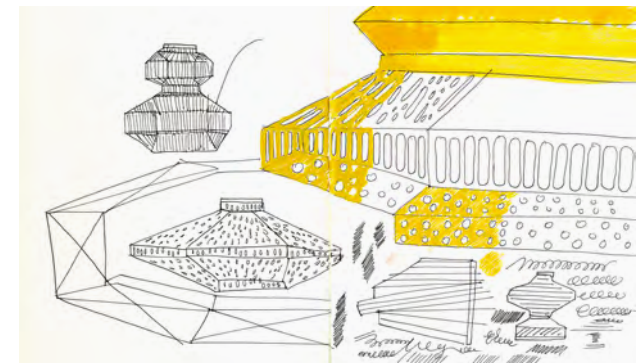
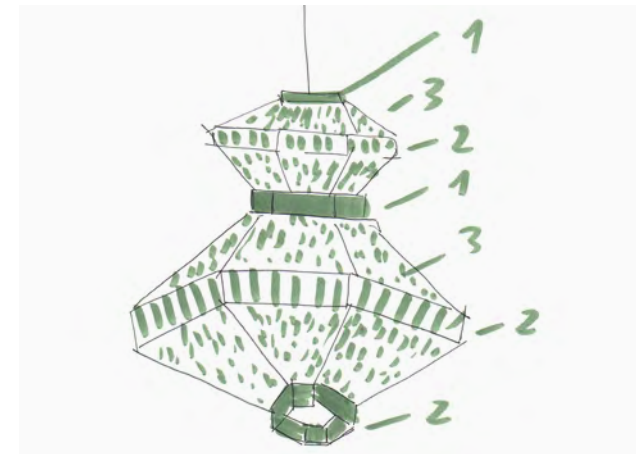
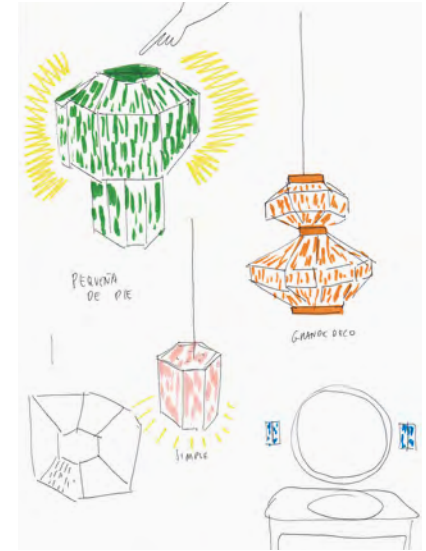
Recórrer el planeta, indagar en la seua diversitat cultural, és un dels grans estímuls per a Jaime Hayon. És la manera en què alimenta la seua ment amb altres maneres de veure el món, altres cultures que absorbeix i digereix, alhora que s'enfronta a la història per a veure-la amb una mirada fresca, apropiar-se-la i retornar-la una vegada mastegada i passada pel seu tamís. L'alta cultura i la cultura pop són a les seues mans una mateixa cosa, sense distinció de classe, amb els seus particulars esdeveniments i personatges, que ell espren, tradueix al seu propi vocabulari i ens els llança de tornada reconvertits en una cosa nova i moderna. És el que va fer quan va interpretar a la seua manera el mobiliari danés de la icònica companyia Fritz Hansen, coneguda pel seu treball amb Arne Jacobsen. Peces que preserven la qualitat i el mestratge artesanal de la firma amb una extremada atenció al detall, així com aquest llenguatge característic de la marca que parla de calidesa, de mobles envolupants i confortables, representat, per exemple, en el sofà "FAVN" que recull aquest ADN danés, impregnat ara de la passió espanyola. A vegades aquest mateix interès en altres cultures es donen de forma molt diversa en una mateixa empresa, com en Parachilna, per a la qual ha dissenyat "Aballs", làmpades a base de boles de vidre bufat i base de ceràmica, que tenen la seua inspiració en la Secessió vienesa; "Chinoz", que recorre a la porcellana xinesa per a trobar la seua silueta, o "Ma-Rock" una làmpada en placa d'alumini perforat que pren la seua referència de la tradició de llanternes marroquines, per a subratllar l'efecte tamís pel qual la llum dibuixa espais i crea moviment.

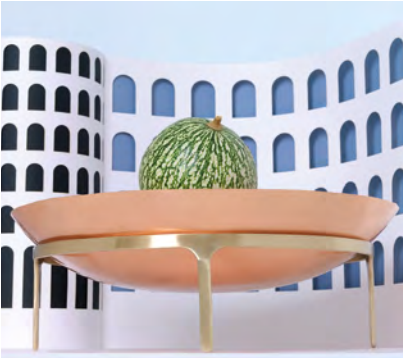
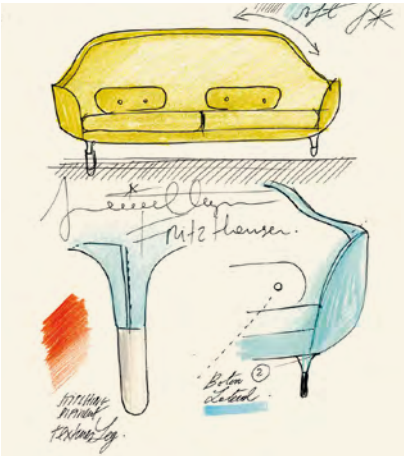
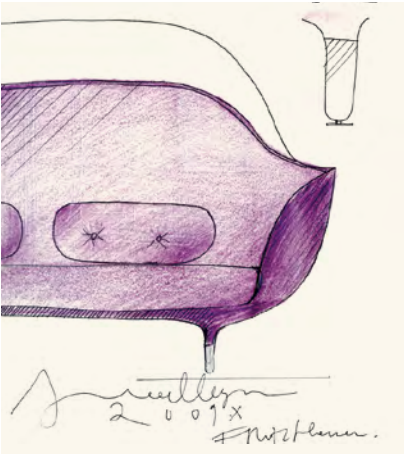
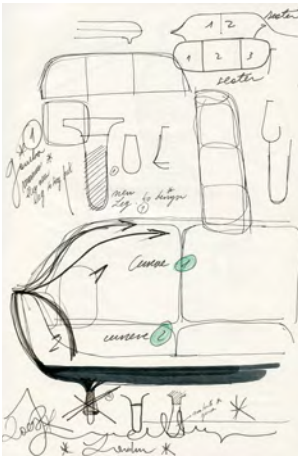
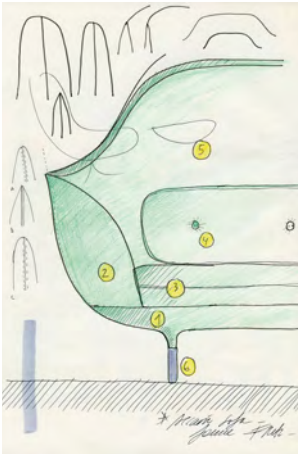
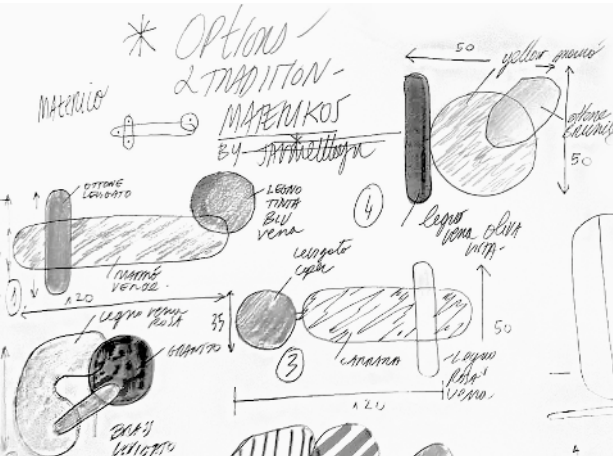
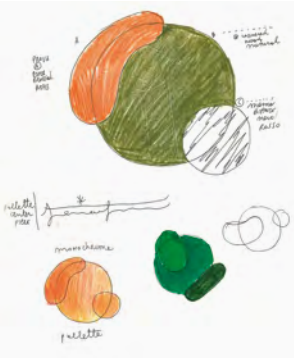
Recorrer el planeta, indagar en su diversidad cultural, es uno de los grandes estímulos para Jaime Hayon. Es el modo en el que alimenta su mente con otros modos de ver el mundo, otras culturas que absorbe y digiere, al tiempo que se enfrenta a la historia para verla con una mirada fresca, apropiársela y devolverla una vez masticada y pasada por su tamiz. La alta cultura y la cultura pop son en sus manos una misma cosa sin distinción de clase, con sus particulares eventos y personajes, que él exprime, traduce a su propio vocabulario y nos los lanza de vuelta reconvertidos en algo nuevo y moderno. Es lo que hizo cuando interpretó a su manera el mobiliario danés de la icónica compañía Fritz Hansen, conocida por su trabajo con Arne Jacobsen. Piezas que preservan la calidad y maestría artesanal de la firma con una extremada atención al detalle, así como ese lenguaje característico de la marca que habla de calidez, de muebles envolventes y confortables, representado por ejemplo en el sofá “FAVN” que recoge ese ADN danés impregnado ahora de la pasión española. En ocasiones este mismo interés en otras culturas de dan de forma muy diversa en una misma empresa, como en Parachilna, para quien ha diseñado “Aballs”, lámparas a base de bolas de cristal soplado y base de cerámica que tienen su inspiración en la Secesión vienesa; “Chinoz”, que recurre a la porcelana china para encontrar su silueta o “Ma-Rock” una lámpara en placa de aluminio perforado que toma su referencia de la tradición de linternas marroquíes, subrayando el efecto tamiz por el que la luz dibuja espacios y crea movimiento.

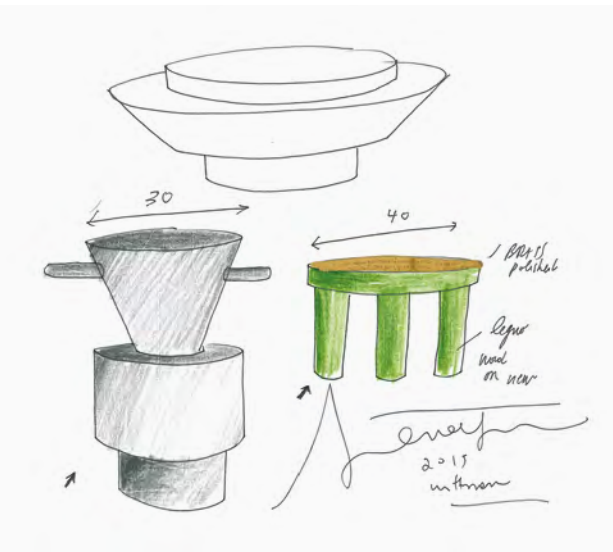
Travelling the planet and investigating its cultural diversity is one of the great stimuli for Jaime Hayon. It is the way in which he feeds his mind with other ways of seeing the world, other cultures that he absorbs and digests, while at the same time confronting history to see it with a fresh perspective, appropriate it and give it back after it has been ruminated and passed through his filter. High culture and pop culture in his hands are the same thing with no distinctions of class, with their particular events and characters, which he squeezes out, translates into his own vocabulary and throws back at us reconverted into something new and modern. That is what he did when he interpreted Danish furniture in his own way for the iconic Fritz Hansen company, known for its work with Arne Jacobsen. They are pieces that preserve the quality and craftsmanship of the firm with extreme attention to detail, added to the brand's characteristic language that speaks of warmth, of swaddling, comfortable furniture, as in the “FAVN” sofa that reflects such Danish DNA now infused with Spanish passion. Occasionally this same interest in other cultures appears in a very diverse way within the same company, as in Parachilna, for whom he has designed “Aballs”, lamps based on blown glass balls with a ceramic base inspired by the Vienna Secession; “Chinoz”, which resorts to Chinese porcelain to find its silhouette; and “Ma-Rock”, a lamp in perforated aluminium plate that follows the tradition of Moroccan lanterns, emphasising the filter effect by which light draws spaces and creates movement.

Archi- structures

d

Entre les referències culturals presents en el treball de Jaime Hayon n'hi ha una especialment que ressorgeix amb freqüència i que té a veure amb l'arquitectura, amb tota mena de construccions realitzades per l'home al llarg de la història. El seu primer moble, per exemple, va ser la butaca "Showtime", un seient proveït de capota que la converteix quasi en un xicotet refugi, en un lloc de recer. El tema de la Roma antiga apareix amb freqüència en dissenys com la col·lecció de sofàs "Arcolor", basada en la geomètrica idea de l'arc. La repetició rítmica d'aquesta forma recorda l'aqüeducte romà, una idea que es repeteix també a l'interior de l'hotel Barceló Torre de Madrid. Aquest mateix tema, així com el de l'àmfora romana, es reprenen en la col·lecció "New Roman", una sèrie d'objectes per a la taula que fan l'ullet a l'Imperi romà.

De manera diferent, però en el mateix esperit, hi ha el treball per a la firma austríaca Wittmann, amb una història vinculada a l'arquitecte i dissenyador Josef Hoffman. Per a ells va crear "WittmannHayon workshop", un exercici de comprensió de l'ADN de l'empresa i de com traslladar-lo al segle XXI, el millor exemple del qual és la butaca de suport ajustable "Sitzmaschine", dissenyada per Hoffman en 1905, que en les seues mans és objecte d'una versió monocroma en blau, de manera que l'observador pose el focus en l'aspecte escultòric de la peça. D'altra banda, un altre mestre de l'arquitectura, Le Corbusier, també va ser el centre d'un projecte per a Cassina anomenat "Réaction Poétique", inspirat en les formes orgàniques de la seua arquitectura en l'època en què va dissenyar les formes orgàniques de la capella de Ronchamp i pren el nom amb el qual Le Corbusier anomenava alguns projectes d'objectes trobats que tenien una certa bellesa i poètica, i que eren importants per al desenvolupament del seu treball.

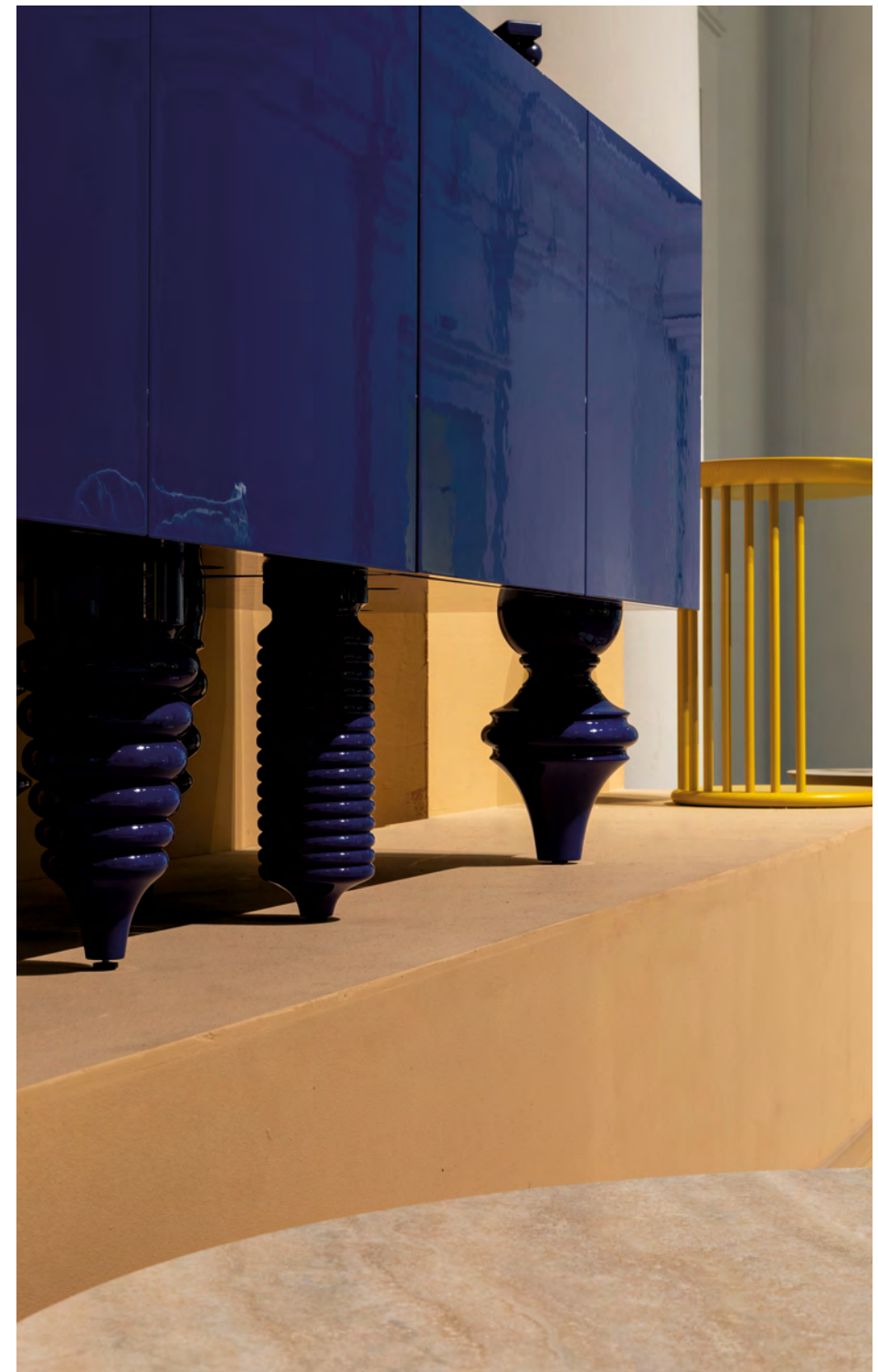
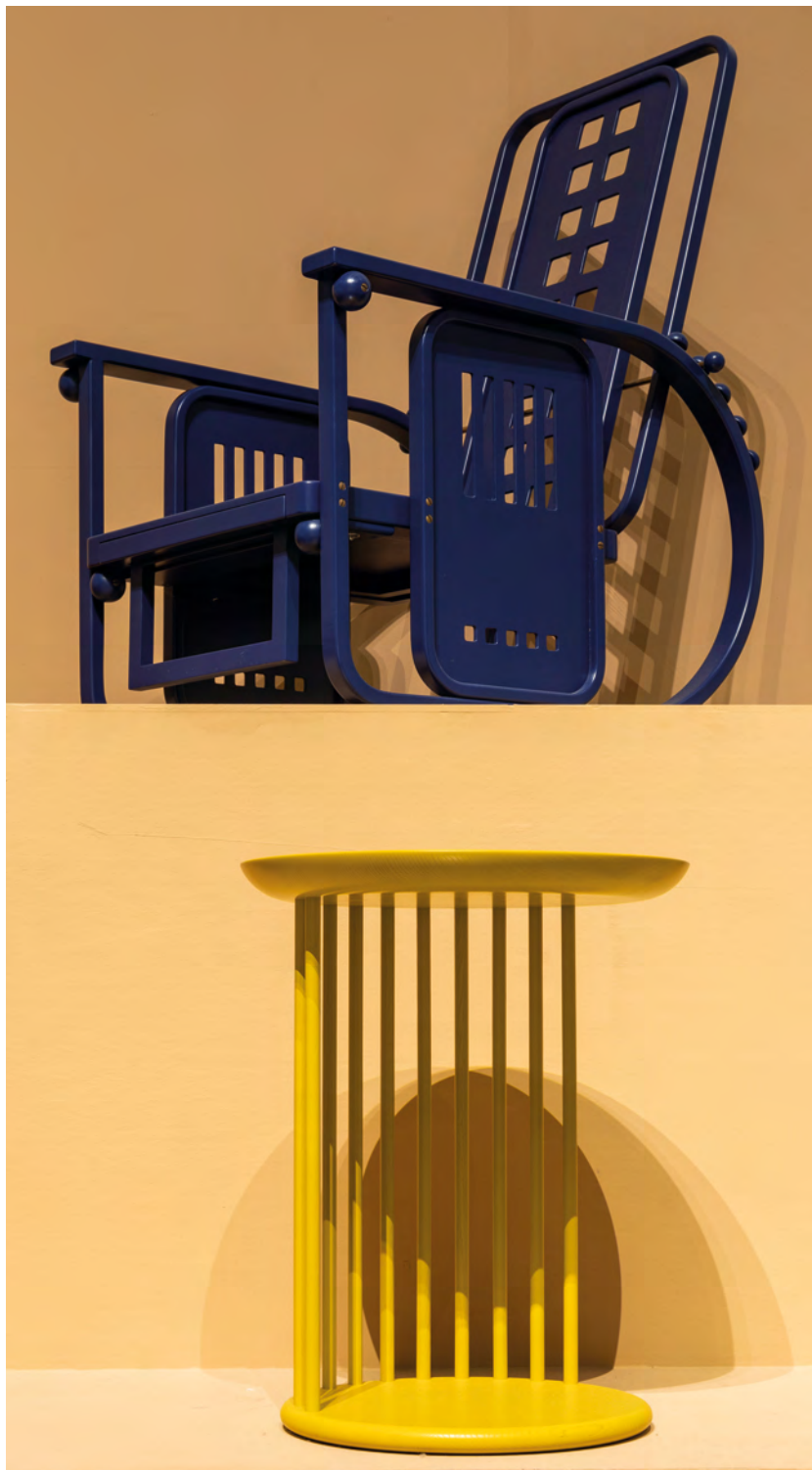
Entre las referencias culturales presentes en el trabajo de Jaime Hayon hay una en especial que resurge con frecuencia y que tiene que ver con la arquitectura, con todo tipo de construcciones realizadas por el hombre a lo largo de la historia. Su primer mueble, por ejemplo, fue la butaca “Showtime”, un asiento provisto de capota que la convierte casi en un pequeño refugio, en un lugar de cobijo. El tema de la Roma antigua aparece con frecuencia en diseños como la colección de sofás “Arcolor” basada en la geométrica idea del arco. La repetición rítmica de esta forma recuerda al acueducto romano, una idea que se repite también en el interior del hotel Barceló Torre de Madrid. Ese mismo tema, así como el del ánfora romana, se retoman en la colección “New Roman”, una serie de objetos para la mesa que hacen un guiño al Imperio Romano.

De modo diferente pero en el mismo espíritu está el trabajo para la firma austriaca Wittmann, con una historia vinculada al arquitecto y diseñador Josef Hoffman. Para ellos creó “WittmannHayon workshop”, un ejercicio de comprensión del ADN de la empresa y de cómo trasladarlo al siglo XXI, cuyo mejor ejemplo es la butaca de respaldo ajustable “Sitzmaschine”, diseñada por Hoffman en 1905, que en sus manos es objeto de una versión monocroma en azul, de modo que el observador ponga el foco en el aspecto escultórico de la pieza. Por otro lado, otro maestro de la arquitectura, Le Corbusier, también fue el centro de un proyecto para Cassina llamado “Réaction Poétique”, inspirado en las formas orgánicas de su arquitectura en la época en la que diseñó las formas orgánicas de la capilla de Ronchamp y toma el nombre con el que Le Corbusier llamaba a algunos proyectos de objetos encontrados que tenían una cierta belleza y poética, y que eran importantes para el desarrollo de su trabajo.

Among the cultural references found in Jaime Hayon’s work, there is one in particular that resurfaces frequently, which has to do with architecture and all kinds of constructions made by mankind throughout history. His first piece of furniture, for example, was the “Showtime” armchair, a seat with a hood that turns it into almost a small refuge, a place of shelter. The theme of ancient Rome also often appears in designs such as the “Arcolor” collection of sofas based on the geometric idea of the arch. Indeed, the rhythmic repetition of this shape is reminiscent of a Roman aqueduct; an idea that is also repeated inside the Barceló Torre hotel in Madrid. This same theme, as well as the one of the Roman amphora, is taken up again in the “New Roman” collection, a series of objects for a table that hint at the Roman Empire.

In a different way but in the same spirit, there is the work for the Austrian firm Wittmann, with a history linked to the architect and designer Josef Hoffman. He created the “Wittmann Hayon workshop” for them, which became an exercise in understanding the company’s DNA and how to transfer it to the 21st century. The best example of this is the “Sitzmaschine” adjustable backrest chair designed by Hoffman in 1905, which in his hands is a monochrome version in blue, so that the observer focuses on the piece’s sculptural aspect. On the other hand, another master of architecture, Le Corbusier, was also at the heart of a project for Cassina called “Réaction Poétique”, inspired by the organic forms of his architecture at the time when he designed the organic forms of the chapel in Ronchamp. It takes the name that Le Corbusier used to call some found object projects that had a certain beauty and poetics, and which were important for the development of his work.

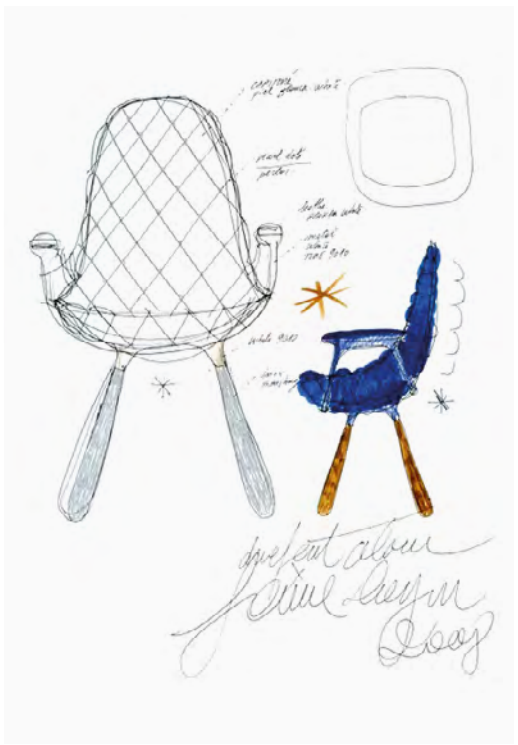

Poltrona Showtime · Armchair with cover
BD Barcelona · Barcelona · 2006

Tudor chair · Established & Sons
UK · 2009

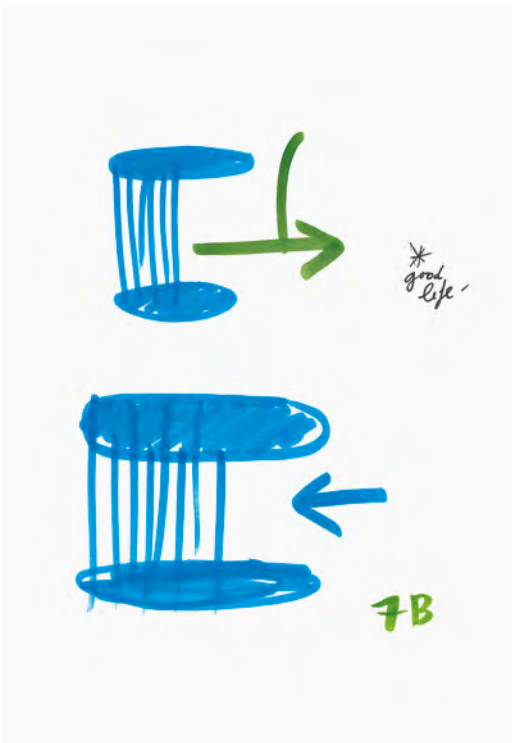
Sitzmaschine by Josef Hoffman (Blue Intervention) · Wittmann · Austria · 2016

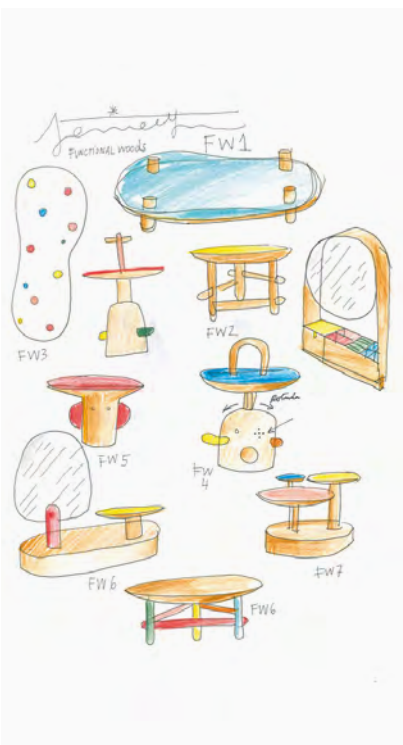
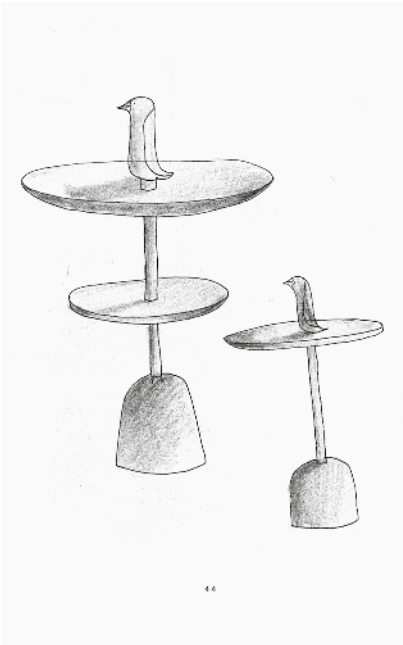
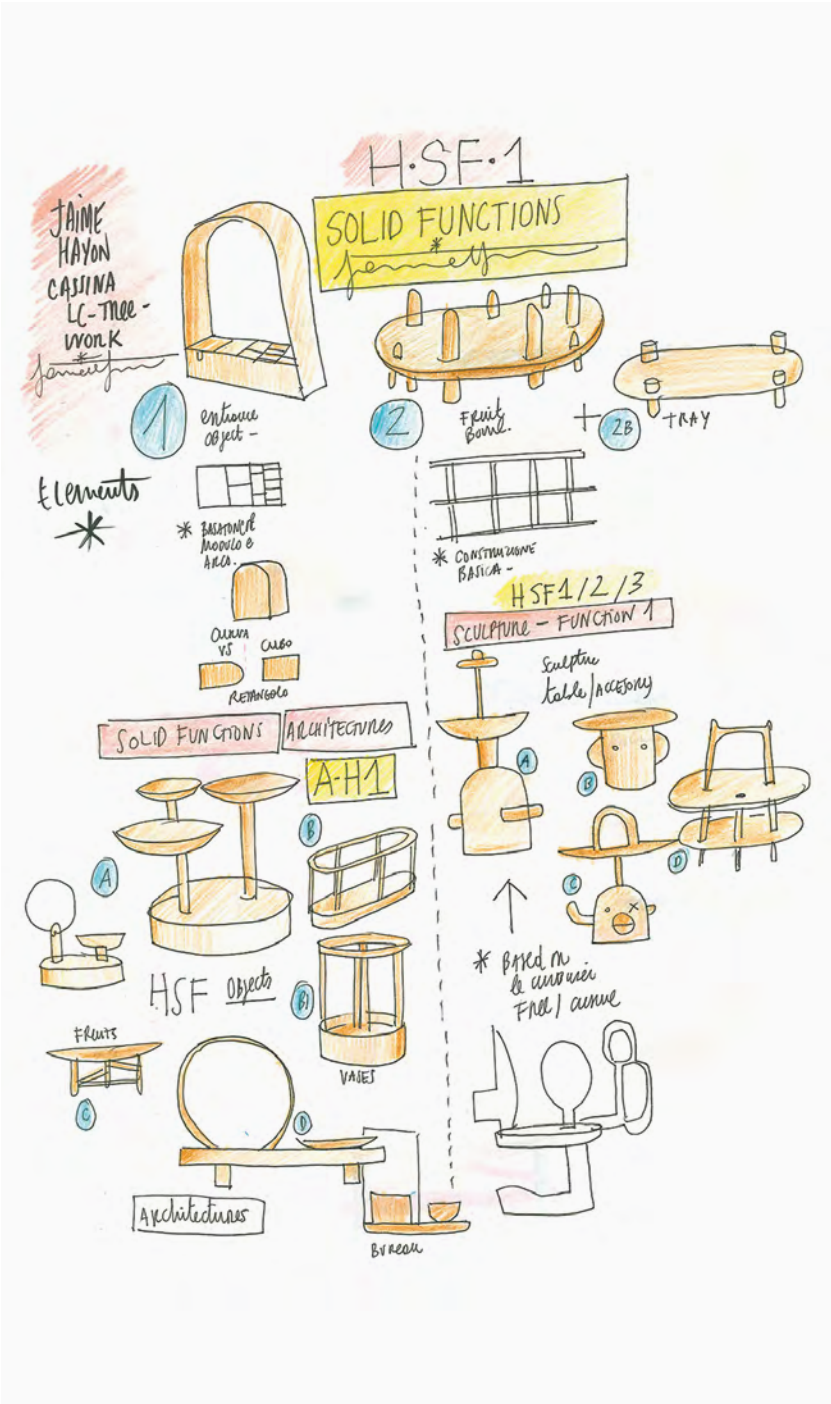
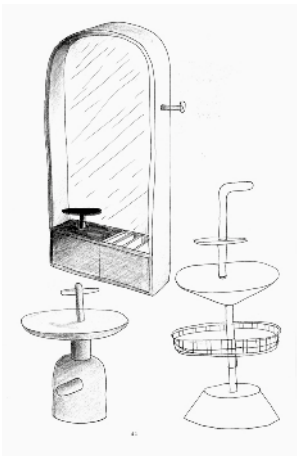
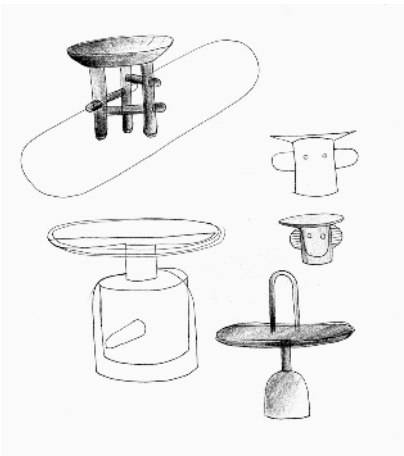
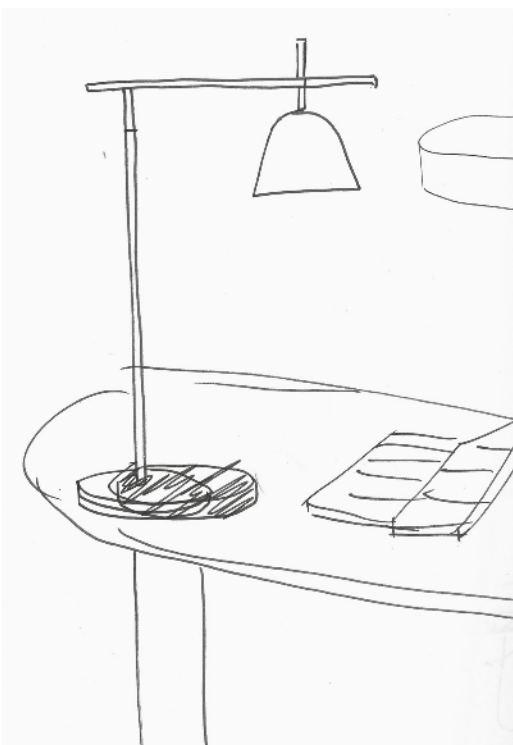
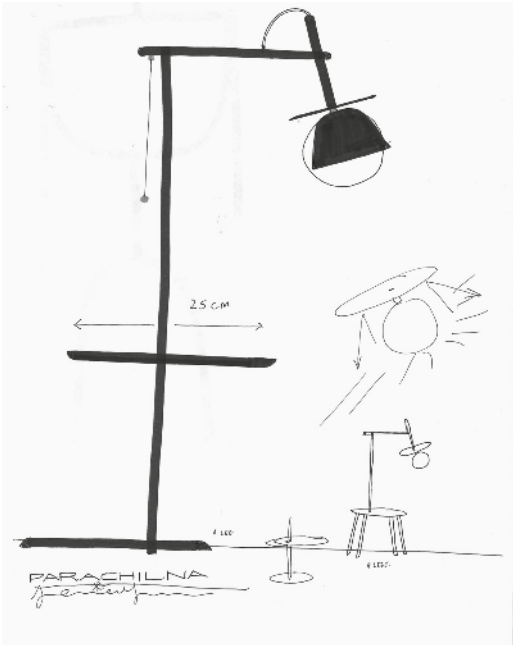

Multileg · BD Barcelona · Barcelona · 2006

Sticks table · Wittmann · Austria · 2019

Natural World

e

La naturalesa ha sigut sempre un referent inevitable del disseny. Aquest aparent desordre i caos natural es domestica a través de línies suaus i corbes, perfils orgànics, asimètrics, flexibles, aporten una calidesa i sensualitat que ens resulta afí. Es llimen així asprors visuals que ens remetent a un confort que és també de la ment, no sols del cos, perquè l'àmbit mental és segurament molt més impactant en el nostre benestar que el proporcionat per la prosaica comoditat de la molla. Aquesta inspiració en la naturalesa s'observa en el treball de Jaime Hayon des de la seua versió més literal, com en el cas de la recurrent zoomorfia, com en detalls subtils, com és el gest de l'aleta del tauró per a la cadira "Aleta" o la silueta d'un fong per a la làmpada "Setago". Un bon exemple d'aquesta mena d'inspiració portat al seu terreny personal és la carcassa de la cadira "Piña", realitzada com una reixa metàl·lica en la qual els encreuaments de les varetes deixen espais romboidals per on es cola el seient tou amb un efecte "capitoné" (com en una pinya tropical). Un tema que repeteix després en les soles de les sabates per a Camper. Aquesta tirada pel vessant escultural es veu de manera especial en els seus treballs en fusta, com és el cas de la lleugera cadira "T-Bone" feta de peces de perfils arredonits que encaixen entre si de manera harmònica. Concessions a alguna excentricitat i a l'humor s'observen en productes que interpreten la naturalesa de manera més evident, com en la taula de ciment "Monkey", una versió de la mona per a servir repetit en la cultura africana, que en aquest cas està en actitud de pensar si ens servirà o no.

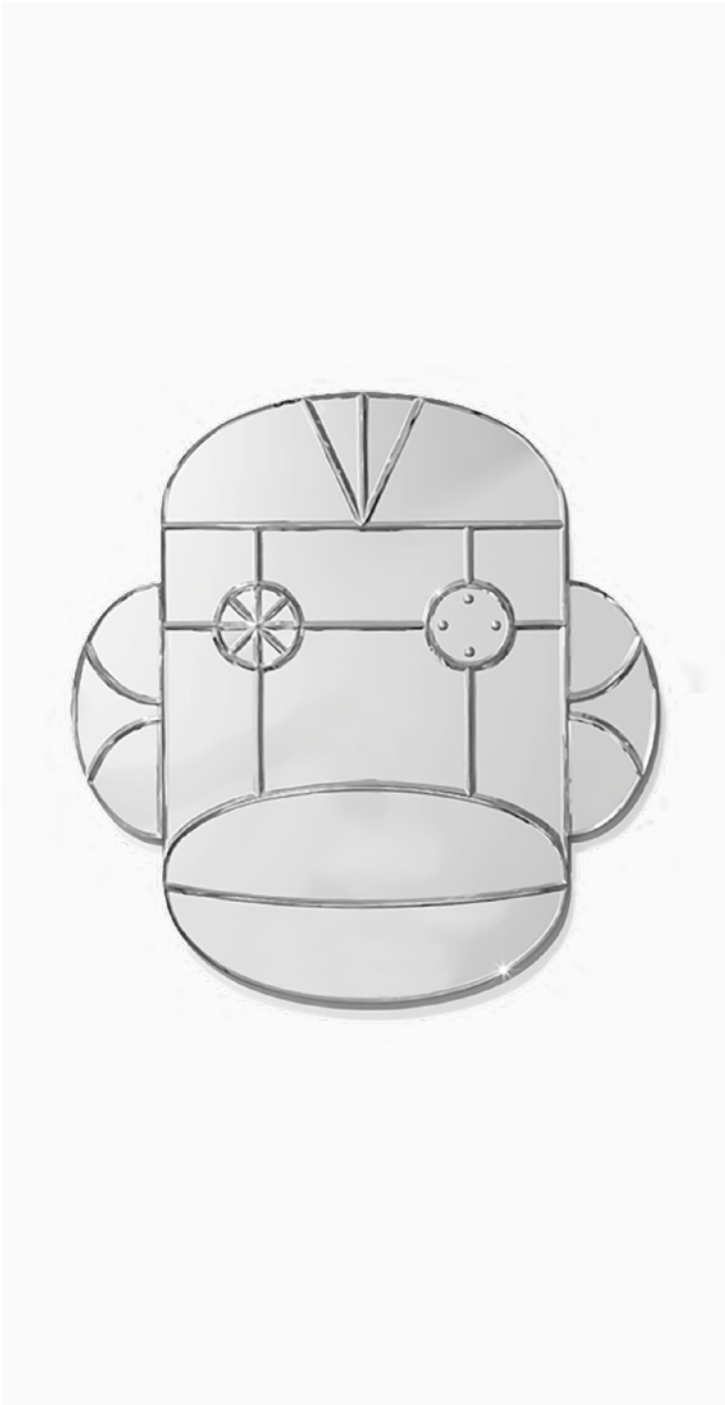
La naturaleza ha sido siempre un referente inevitable del diseño. Ese aparente desorden y caos natural, se domestica a través de líneas suaves y curvas, perfiles orgánicos, asimétricos, flexibles, aportan una calidez y sensualidad que nos resulta afín. Se liman así asperezas visuales remitiéndonos a un confort que es también de la mente, no sólo del cuerpo, porque el mental es seguramente mucho más impactante en nuestro bienestar que el proporcionado por la prosaica comodidad del muelle. Esa inspiración en la naturaleza se observa en el trabajo de Jaime Hayon desde su versión más literal, como en el caso de la recurrente zoomorfia, como en detalles sutiles como es el gesto de la aleta del tiburón para la silla “Aleta” o la silueta de un hongo para la lámpara “Setago”. Un buen ejemplo de este tipo de inspiración llevado a su terreno personal es la carcasa de la silla “Piña”, realizada como una reja metálica en la que los cruces de las varillas dejan espacios romboidales por donde se cuela el asiento mullido con un efecto “capitoné” (como en una piña tropical). Un tema que repite después en las suelas de los zapatos para Camper. Esa querencia por lo escultural se ve de manera especial en sus trabajos en madera, como es el caso de la ligera silla “T-Bone” hecha de piezas de perfiles redondeados que encajan entre sí de forma armónica. Concesiones a alguna excentricidad y al humor, se observan en productos que interpretan la naturaleza de modo más evidente, como en la mesa de cemento “Monkey”, una versión del mono para servir repetido en la cultura africana, que es este caso está en actitud de pensar si nos va a servir o no.

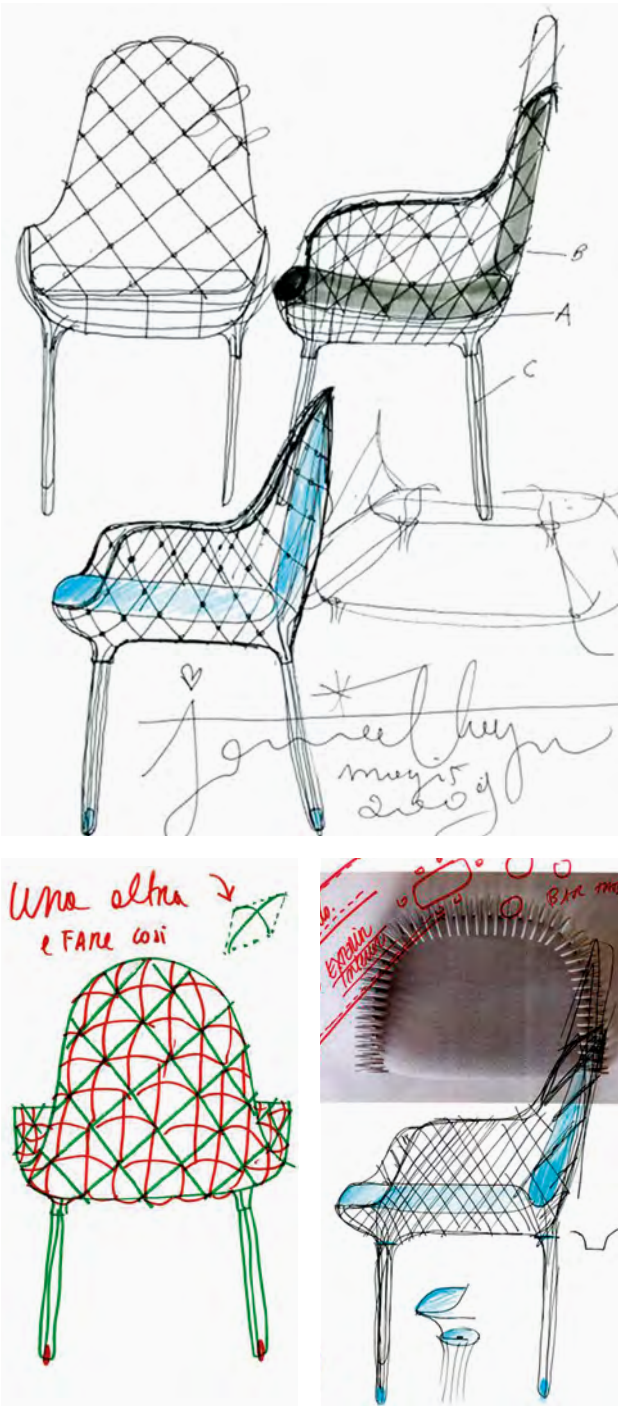
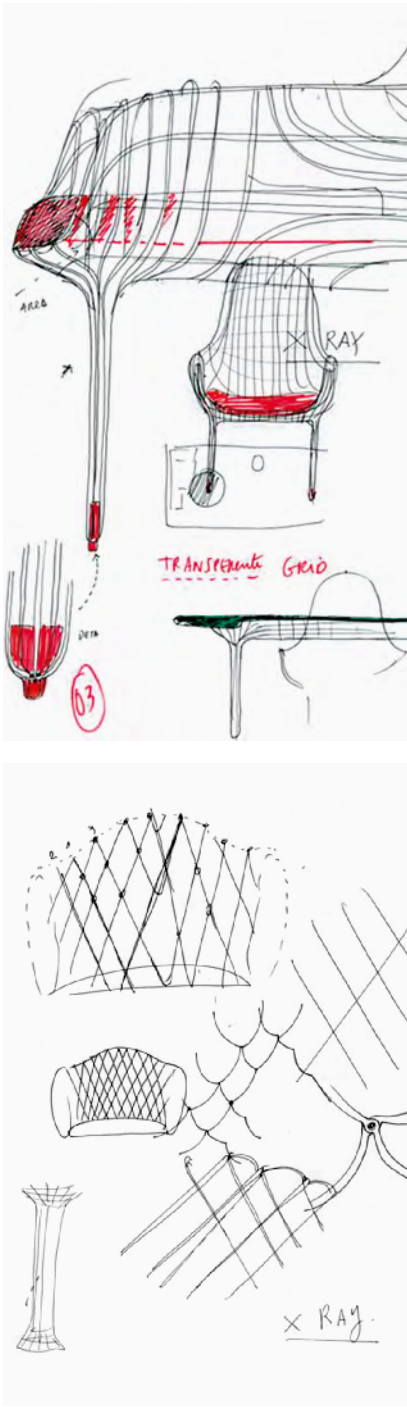
Nature has always been an unavoidable point of reference in design. The apparent disorder and natural chaos is tamed through smooth, curvy lines with organic, asymmetrical and flexible profiles providing a warmth and sensuality that we can relate to. Visual roughness is thus smoothed out, reminding us of a comfort that is not only of the body but also of the mind, because mental comfort surely has much more impact on our well-being than the kind provided by the prosaic comfort of springs. This inspiration from nature can be seen in the work of Jaime Hayon through its most literal version, as in the case of the recurring zoomorphy, and in subtle details such as the gesture of the shark's fin for the “Aleta” (“Fin”) chair and the silhouette of a mushroom for the “Setago” lamp. A good example of this type of inspiration transferred to his personal sphere is the shell of the “Pineapple” chair, made like a metal grille with the criss-crossed rods leaving rhomboid spaces through which the soft seating slips with a “capitoné” effect (as in a tropical pineapple). This is a theme that is later repeated in shoe soles for Camper. Such fondness for the sculptural is seen in a special way in his works in wood, as is the case of the light “T-Bone” chair made of pieces with rounded profiles that fit together harmoniously. Concessions to some eccentricity and humour can be seen in products that interpret nature more clearly such as the cement “Monkey” table, a version of the serving monkey that appears repeatedly in African culture, and which in this case takes on an attitude of wondering whether it will serve us or not.

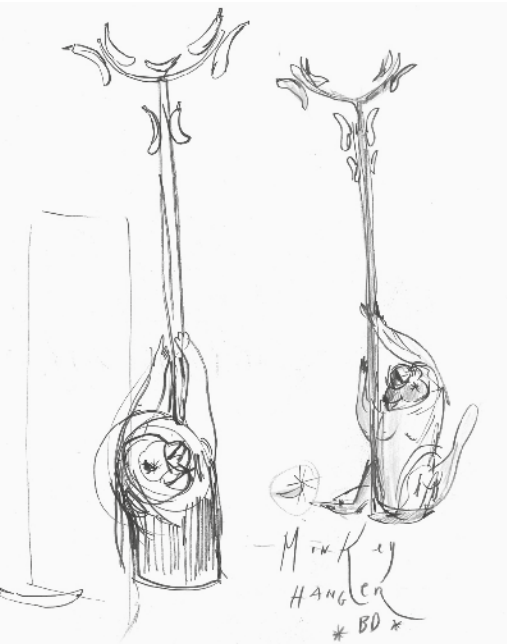

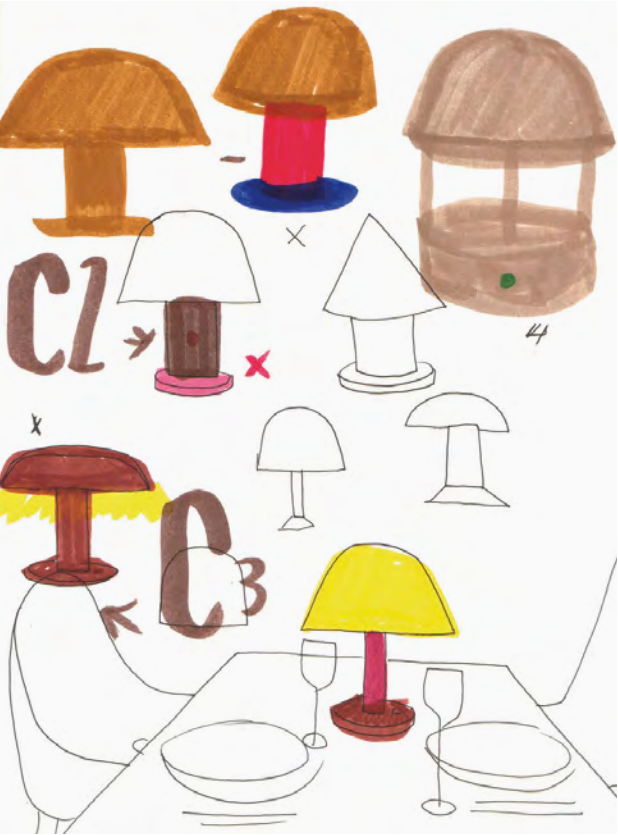

Monkey hook · BD Barcelona
Barcelona · 2022

Monkey table · BD Barcelona · Barcelona · 2015

&Tradition

Aleksandra Pawloska

American Hardwood Export Council

Arflex

Baccarat

BD Barcelona

Bosa

Camper

Caran D'Ache

Cassina

Ceccoti Collezioni

Choemon

David Cleveland

dnd

Expormim

Fritz Hansen

Glasstrees

Groninger

Iván Navarro*

Juan Peiró*

Klunderbie

Lladró

Łódź Design festival

Magis

Maison Matisse

Matador

Max McClure

Nani Marquina

Nerea Coll*

Nienke Klunder

Paola C

Parachilna

Ruinart

Sé London

Stablised&son

Swarovski Kristalwelten

Tiiu Tiilikainen

Tilburg Textile Museum

Viccarbe

Vista Alegre

Wallpaper

Wiglius de Bie

Wittmann

Zara

* Fotografies de l'exposició

Fotografías de la exposición

Photographies of the exhibition

**CONSELL GENERAL DEL
CONSORCI DE MUSEUS DE LA
COMUNITAT VALENCIANA**

PRESIDENT D'HONOR
Ximo Puig i Ferrer
President de la Generalitat

PRESIDENTA
Raquel Tamarit Iranzo
Consellera d'Educació, Cultura
i Esport

VICEPRESIDENTS
Joan Ribó Canut
Alcalde de València
Carlos Mazón Guixot
President de la Diputació Provincial
d'Alacant
Amparo Marco Gual
Alcaldesa de Castelló de la Plana

VOCALS
Luis Barcala Sierra
Alcalde d'Alacant
José Pascual Martí García
President de la Diputació Provincial
de Castelló
Antoni Francesc Gaspar Ramos
President de la Diputació Provincial
de València
Irene Ballester Buigues
Representant del Consell Valencià
de Cultura
Mª Carmen Amoraga Toledo
Directora General de Cultura
i Patrimoni de la Conselleria
d'Educació, Cultura i Esport i
Presidenta de la Comissió
Científico-Artística

GERENT
José Luis Pérez Pont

SECRETÀRIA
Eva Coscollà Grau
Sotssecretària de la Conselleria
d'Educació, Cultura i Esport

**CONSORCI DE MUSEUS
DE LA COMUNITAT
VALENCIANA**

DIRECCIÓ – GERÈNCIA
José Luis Pérez Pont

**CAP D'UNITAT DE COORDINACIÓ DE
L'ÀREA EXPOSITIVA**
Susana Vilaplana Sanchis

COORDINACIÓ D'EXPOSICIONS
Lucía González Menéndez
Isabel Pérez Ortiz
Vicente Samper Embiz

PROGRAMES PÚBLICS
Eva Doménech López

EDUCACIÓ I MEDIACIÓ
José Campos Alemany

**CAP D'UNITAT COORDINACIÓ
MUSEÍSTICA**
Inmaculada Monfort Martín

CAP DE SUPORT GESTIÓ PUBLICACIONS
Carmen Claudia Hernández Pérez

ADMINISTRACIÓ
Nicolás S. Bugada Cabrera
Antonio Martínez Palop
Germà Sánchez Eslava
Ana Viña Sanchis

TÈCNICS PROGRAMA EPRIEX
Sara Cortés Ferri
Eva Francés Maroto
Ana María Montaña Zanón
Graciela Nácher Martínez
Israel Pérez Gil
Fátima López Montesinos
Nathaniel Sola Rubio

ADMINISTRATIUS PROGRAMA EPRIEX
Nerea Boscá Castelló
Génesis Giménez Calaforra
Ioana Lucaci

Jaime Hayon.
InfinitaMente

22.09.22 — 16.04.23

CCCC Centre del Carme
Sala Ferreres — Goerlich

EXPOSICIÓ

ORGANITZACIÓ
Consorti de Museus de la
Comunitat Valenciana

Centre del Carme
Cultura Contemporània
DIRECCIÓ
José Luis Pérez Pont

COMISSARIAT
hayonstudio

COORDINACIÓ TÈCNICA
Lucía González
Àngel Tausía
Claudia Oliva

ASSISTÈNCIA COORDINACIÓ TÈCNICA
Nathaniel Sola

DISSENY I DIRECCIÓ DE MUNTATGE
hayonstudio

TRANSPORT I MUNTATGE
JoseArte

DISSENY GRÀFIC
Nacho Pérez Rubio

RETOLACIÓ
Simbols

ASSEGURANÇA
Arte One Underwriting

HAYONSTUDIO

DIRECCIÓ
Jaime Hayon

DIRECCIÓ ESTUDI
Claudia Oliva

HAYONSTUDIO TEAM
Giulia Marchetto, Giulia Morrone, Claudia
Ortega, Massimo Parolin, Marco Serena,
Àngel Tausía, Luca Tresso, Matteo Zorzeoni

ASSISTÈNCIA ARTÍSTICA
Silvana Andrés

CATÀLEG

TEXTOS
Ana Domínguez Siemens

FOTOGRAFIA EXPOSICIÓ
Iván Navarro

TRADUCCIÓ AL VALENCIÀ
María Delfina Lloret Galiana

TRADUCCIÓ ANGLESA
Gary Smith

DISSENY I MAQUETACIÓ
Nacho Pérez Rubio

IMPRESSIÓ I ENQUADERNACIÓ
Gráficas Marí Montañana

© dels textos: els autors
© de les imatges: els propietaris i/o
depositaris
© de la present edició: Consorci de
Museus de la Comunitat Valenciana,
2022

ISBN: 978-84-482-6791-9
DEPÒSIT LEGAL: V-3858-2022

AGRAÏMENTS

